

บทที่ 3

ลัทธิอาณานิคมระหว่าง ค.ศ. 1870 - 1914

รายงานของลัทธิอาณานิคมใหม่

การขยายตัวของประเทศตะวันตกซึ่งมีผลต่อคินແคนส่วนใหญ่ของโลกเริ่มเมื่อระยะล้วนสุกขุกกลาง การสำรวจภาคพื้นดินและการยึดคินແคนอื่นเป็นอาณา尼คัมเริ่มจากคริสต์ศักราชที่ 16 ไปจนถึงกลางคริสต์ศักราชที่ 18 และเมื่อถึง ค.ศ. 1750 ก็จะรักลงระยะหนึ่ง เพราะยุโรปตะวันตกพวงกับภัยทางการเมืองและสังคมภายในยุโรปเอง และอยู่ในช่วงของการปฏิวัติอุตสาหกรรม แทบทั้งหมดจาก ค.ศ. 1870 การแสวงหาอาณานิคัมก็ได้เริ่มขึ้นอีกในเอเชียและแอฟริกา เนื่องจากการแสวงหาอาณานิคัมครั้งนี้แตกต่างจากการแสวงหาอาณานิคัมในบุคแรก ๆ หลายประเด็น จึงมีการเรียกว่าเป็นลัทธิอาณานิคัมใหม่ (New Colonialism) หรือยุคของลัทธิจักรวรรดิใหม่ (New Imperialism)

ในระยะหลังจาก ค.ศ. 1870 ยกเว้นจักรวรรดิออสเตรีย - อังกฤษ ประเทศทั่วไปในยุโรปทั่วทั้งมุ่งแสวงหาอาณานิคัม จนกระทั่งการแข่งขันกันในเรื่องนักลายเป็นวิดีปฏิบัติของบรรดามหาอำนาจในยุโรปมาถึงทันคริสต์ศักราชที่ 20 การล่าอาณานิคัมของยุโรปมีผลให้คินແคนเกือบทั้งหมดในแอฟริกา และคินແคนส่วนใหญ่ในทวีปเอเชียทกอยู่ใกล้อ่าน้ำของชาวญี่ปุ่น การแข่งขันอ่าน้ำของชาวญี่ปุ่นซึ่งมีผลการบดลุ่มที่ลึกซึ้งและกว้างไกลกว่าการแสวงหาอาณานิคัมของชาวญี่ปุ่นในบุคแรก ๆ

อันที่จริงแล้ว ในช่วงศักราชที่ 1840 ถึง 1870 ซึ่งเป็นยุคที่ลัทธิเสรีนิยมกำลังเพื่องฟูในยุโรป ทำให้ลัทธิอาณานิคัมถูกเนื่องจะเสื่อมลง แม้ว่าประเทศทุกแห่งจะในยุโรปจะแสดงความสนใจในการขยายอ่าน้ำหรือแสวงหาอาณานิคัมเป็นครั้งคราว เช่น กรณีที่จักรพรรดินโปเลียนที่ 3 (Napoleon III) ทรงพยายามยึดเม็กซิโกเป็นอาณานิคัมของฝรั่งเศส หรือการที่จีนและญี่ปุ่นถูกชาวตะวันตกบังคับให้เปิดประเทศเพื่อการค้า แยกการกระทำเหล่านี้ก็ไม่ประสบผลสำเร็จโดยตลอด เช่น กรณีเม็กซิโกนั้นฝรั่งเศสก่อการ

ความล้มเหลว ส่วนการบังคับเบิกประเทศจันและญี่ปุ่นนั้น มหาอำนาจจะรับยกกันมุ่งในเรื่อง การแสวงหาผลประโยชน์จากการค้ามากกว่าการมุ่งครอบครองประเทศหิ้งส่องโถยคง ความตกลงทำข้อตกลงที่อาณาจักรในช่วงนี้จะเห็นได้จากการที่นายวิลเลียม อีวาร์ท แกลสต็อน (William Ewart Gladstone ค.ศ. 1809 - 1898) ซึ่งเป็นในสหราชอาณาจักรและ มีนโยบายต่อหุ้นส่วนนิคมอย่างเด่นที่ได้รับคำแนะนำของรัฐมนตรีอังกฤษใน ค.ศ. 1868 อีกคราวอย่างหนึ่ง คือ การที่นายออกโท พ่อน บิสมาร์ค (Otto von Bismarck) ยึดครองมาเสนาบดีเยอรมันให้ปฏิเสธข้อเสนอของรัฐบาลหัวรัฐของฝรั่งเศสที่เสนอยก อาณาจักรนั้นทั้งหมดของฝรั่งเศสที่มีอยู่ให้แก่เยอรมันเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับน้ำดินอัลซัส (Alsace) และลอร์เรน (Lorraine) ที่เยอรมันต้องการยึดไว้ตามเงื่อนไขสัญญาสันติภาพ ที่ยุทธิสูงครั้งฝรั่งเศสและปรัสเซีย (France-Prussian War) นอกจากนี้ บิสมาร์ค ยังได้ปฏิเสธการที่โปรตุเกสเสนอขายรัฐโมซัมบิก (Mozambique) ให้แอฟริกาใต้ให้แก่ เยอรมันด้วย¹

สาเหตุที่สหราชอาณาจักรกลับเพื่องฟูช้อร์กันนีช้ออินยาห์ลายประการ เพราะ ลัทธิอาณาจักรในช่วงหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นแบบการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitative)² ทั้งสาเหตุและผลกระทบของมันจึงเป็นเรื่องละเอียด สาเหตุประการ แรกคือ เรื่องเศรษฐกิจ อันเป็นผลลัพธ์เนื่องมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม อันทำให้เกิด โรงงานอุตสาหกรรมซึ่งมีความต้องการและความสามารถในการผลิตสูง เมื่อประจำวันเข้า กับการพัฒนาการคุณภาพที่ห้าให้การขนส่งวัสดุคุณภาพดี รองงานและการส่งสินค้าออกจำหน่าย สะท้อนอย่างชัดเจน ถือว่าให้มีการลงทุนมากขึ้นอีก ในช่วงหลัง ค.ศ. 1870 อุตสาหกรรมใน ภาคพื้นทวีปยุโรปเจริญเติบโตขึ้นมาแข่งขันกับอุตสาหกรรมของอังกฤษ นักธุรกิจ พ่อค้า และ นายธนาคารของประเทศไทยอ่านใจ เช่น เยอรมันและฝรั่งเศสทั้งสองงานและการส่งสินค้าออกจำหน่าย อุตสาหกรรมเพื่อแข่งขันกับอังกฤษ ตั้งใจเห็นว่าใน ค.ศ. 1870 นายธนาคารใหญ่ๆ ชาว เยอรมันหลายคนให้การสนับสนุนกับการเงินแก่บริษัทที่ทำการค้าร้านห้างกับคืนแทนในแอฟริกา เอกซิ启 และหมู่เกาะในทะเลเลอท์ ประมาณว่าใน ค.ศ. 1880 เยอรมันส่งลินค้าไปยังแอฟริกา ตัววันก็มีมูลค่าถึง 335,000 مارك (Mark) ในขณะที่วัสดุคุณจากแอฟริกาก็ส่งมาเลขะ

ที่เมืองท่าอัมเบร์ก (Hamburg) แห่งเกียมนีมูลค่าถึง 6,735,000 มาร์ค³

ความสำคัญของศิลปะในเชิงศิลป์สูตรและศิลป์หินอยู่ที่บริพัตยกรรมชาตินากกว่าเป็นศิลป์อุตสาหกรรม เนื่องจากความจริงแล้วศิลป์หินที่ผลิตให้จากโรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ได้สิ้นไปขายยังประเทศต่าง ๆ ในภาคพื้นทวีปยุโรป แต่เมืองอินเดียและตะวันออกไกล แรงงานหินที่สำคัญที่ทำให้ประเทศหมาดหาน้ำจราจรในทวีป-แอฟริกาและอนุทวีปฯ แกะในแบบเส้นศิลป์สูตรของมหาสมุทรและชีพศึกษาและการสร้างหารทุดคืนมาป้อนโรงงานอุตสาหกรรม เช่น ฝ่ายจากแอฟริกา ซึ่งเป็นวัสดุคืนในการบ้อนโรงงาน

พอผ่านมีคุณภาพดีกว่าฝ่ายจากสหราชอาณาจักร เมืองสหราชอาณาจักร (ค.ศ. 1861 - 1865) ทำให้ความต้องการฝ่ายจากอังกฤษเพิ่มขึ้น คันนันหัวก่อหินที่แสวงหาผลกำไรจากการค้าฝ่ายเริงไก้มุนุ่งสูญเสียไปและต้องการทำไรฝ่าย ทำให้ผลิตฝ่ายในอังกฤษเพิ่มขึ้นถึง 9 เท่าในสองห้ารษสุคห้ายของคริสต์ศตวรรษที่ 19

วัสดุคืนอันนี้ เช่น ยางพารา ที่มีอยู่อย่างเพียงหลาในคงโภคและควบลุมหามาก ทั้งราคาสูงกว่ายางพาราจากบรasil น้ำมันมะพร้าวซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดในยุโรปที่มีอย่างมากในหมู่เกษตรและให้คุณค่าซึ่งเป็นประโยชน์ในการห้ากระเบื้องหิน ฯ ที่มีอยู่อย่างมากในหมู่เกษตรอินเดียตะวันออก ที่สำคัญที่สุดคือห้องค่าวิชั่น เป็นมาตรฐานวัสดุความร่วงรู้ความค้านอุตสาหกรรมและการเงินของประเทศไทยนี้แหล่งแร่อ้อยที่ก่อเนื่องและทรายสวอล (Transvaal)

นอกเหนือจากการคัดหินที่นำมาใช้ในการอุปกรณ์แล้ว พืชผลที่เป็นเครื่องน้ำโภชนาที่เพียงหลาในตลาดยุโรป เช่น น้ำตาล กาแฟ โกโก้ น้ำชา กล้วยและผลอินทรีย์ล้วนแต่เป็นพืชที่นำรายได้มาสู่ประเทศไทยที่สามารถครอบครองศิลป์หินเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม ความก้าวหน้าก้านอุตสาหกรรมและการขยายที่วิถีทางการค้านั้น เป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เข้าใจถึงภาวะเพื่องฟูของลัทธิจักรพรรดินิยมระหว่างห้ารษที่

1870 - 1880 เท่านั้น เพราะในความเป็นจริงแล้ว การขยายศูนย์เหล่านี้มีมาก่อนที่ญี่ปุ่น
จะทิ้งกำแพงภาษีระหว่างประเทศและการขยายศูนย์ทั่วทั้งการลงทุนอื่น ๆ นอกจากนี้ การที่
รัสเซียและอิตาลีซึ่งไม่ใช่ประเทศอุตสาหกรรมและขาดทั้งผลผลิตและเงินทุน รวมทั้งเยอรมัน
ซึ่งยังมีการลงทุนนอกประเทศน้อย (เยอรมันจะมีการลงทุนในอาณานิคมเพิ่มขึ้น หลังจากที่
สามารถยึดอาณานิคมໄก์หลายแห่งแล้ว) ได้เข้ามาร่วมในการแข่งขันการแสวงหาอาณานิคม
ทำให้เหตุผลเรื่องความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจอ่อนลง นอกจากนี้ การที่ปรัชญาลัทธิ
อุตสาหกรรมล้าหลังเยอรมันนี้ แท็กลับมีอาณานิคมอันกว้างใหญ่ในหลายและมามากหลายแห่ง
และการที่อังกฤษซึ่งมีแรงงานลักษณะเพื่อแสวงหาทั้งคลาดการค้าและคลาดวัตถุคุณภาพและแหล่งลงทุน
ไม่ได้เคลื่อนไหวเพื่อแสวงหาอาณานิคมในช่วงทศวรรษที่ 1860 มาตรฐานแรงงานหลัง
ทศวรรษที่ 1870 จึงเป็นที่เห็นได้ถ้วนว่าแรงงานลักษณะนี้ในการแข่งขันการแสวงหาอาณานิคมนี้เป็น^{อยู่}
อยู่มากกว่าเรื่องการแสวงหาวัตถุคุณภาพและคลาดการค้า ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดอีกรสึ่งนึง คือ
การค้าระหว่างญี่ปุ่นกับกวางตุ้ง ฯ ในใจของสำคัญประการเดียวในการแข่งขันกันแสวงหา
อาณานิคม คงจะเห็นได้จากนอร์เวย์ซึ่งมีการค้าภาคโภชนาะ เล็กมากเป็นอันดับรองจากอังกฤษ^{และ}
และเยอรมันเท่านั้น กลับไม่มีความสนใจในเรื่องการแสวงหาอาณานิคมภาคโภชนาะ เล ⁴

เป็นที่ประจักษ์ว่าหลัง ค.ศ. 1870 ประเทศทั่ว ๆ ในญี่ปุ่นไม่ได้มุ่งที่จะ
ยึดคืนแคนท์ตัน ฯ เพื่อการลงทุนทางเศรษฐกิจหรือการค้าแต่เพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม
เมื่อประเทศใดประเทศหนึ่งสามารถยึดครองคืนแคนในแอนด์ริเกียหรือเอเชียไว้ได้ ก็จะทำให้
ประเทศอื่นรู้สึก羨慕เลียบประโภชนาห์ทางการเมืองและทางเศรษฐกิจและพยายามที่จะแข่ง-
ขันด้วยการยึดครองคืนแคนอื่น ๆ บ้าง เมื่อเกิดการแข่งขันกันขึ้น ประเทศมหาอำนาจก็นำ
นโยบายกำแพงภาษีที่ใช้กันในญี่ปุ่นมาใช้กันอาณานิคมของตน และยิ่งประเทศใดมีอาณานิคม
มาก ก็ยิ่งเปิดโอกาสให้ประเทศเหล่านี้สามารถแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าและการ
ลงทุนเพิ่มมากขึ้น การมีอาณานิคมมากเท่ากันทำให้มหาอำนาจเหล่านี้อยู่ในสภาพที่เสี่ยงตัว^{ของ}
เองได้ โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาทางการค้ากันมาก่อนอาจอ่อนที่ทิ้งกำแพงภาษีก็ต้นสิบ
ของตน จึงเท่ากับว่ามหาอำนาจเหล่านี้สามารถสร้าง "จักรวรรดิ" ของตนเองได้ เมื่อ

ประเทศในภาคพื้นที่เป็นปูโรปี คือ ฝรั่งเศส เบอร์มันี ลิทัวเนีย หรือประเทศใดก็ตามที่มีนโยบายคุ้มครองผลประโยชน์ของตนให้ตรงรัศมิการและทางอาณาจักร จึงทำให้อังกฤษเห็นว่าเป็นความจำเป็นที่อังกฤษจะห้องเสริมสร้างจักรวรรดิของตนขึ้นมาก โดยเฉพาะการที่อังกฤษเคยใช้นโยบายการค้าเสรีในการอาณาจักรของตน ทำให้อังกฤษต้องหันหน้าไปอย่างก่ออาณาจักรเดียวใหม่ ซึ่งอังกฤษจะห้องแข่งขันกับมหาอำนาจชาติอื่นในการแสวงหาอาณาจักร เพื่อที่จะสามารถพิทักษ์ผลประโยชน์ของตนเองโดยไม่ถูกเป็นรองชาติอื่น ดังนั้นนโยบายพาณิชย์แบบใหม่ที่ทำให้ประเทศไทยห่อานาจมุ่งทั้งกำแพงภาษีและรักษาผลประโยชน์ของตน จึงมีผลอย่างสำคัญต่อระบบจักรวรรดินิยม

ถึงกระนั้นก็ตาม การแสวงหาจักรวรรดิอาณาจักรใหม่ หรือการกระชับการปกครองเหนืออาณาจักรที่มีอยู่แล้วนั้น เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนลัทธิพาณิชย์นิยมใหม่ (Neo - Mercantilism) ทั้งนั้น การอ้างเหตุผลว่าเรื่องเศรษฐกิจเป็นมิจฉัยที่สำคัญที่สุดของการแสวงหาจักรวรรดินิยมหลัง ก.ศ. 1870 จึงเป็นการเอาผลที่คิดกามมาจากการสร้างจักรวรรดิอาณาจักรของมหาอำนาจมาเป็นข้ออ้างว่าเป็นเหตุเรื่องผลักดันสำคัญให้ประเทศไทยห่อานาจแข่งขันกับในการแสวงหาอาณาจักร นอกจากนั้น ข้ออ้างที่ว่า พระคริสต์นิยมในประเทศไทยห่อานาจซึ่งมีนโยบายสนับสนุนกลุ่มน้ำที่อุตสาหกรรมและนายชนาการ เป็นจักรกลสำคัญที่สนับสนุนการแสวงหาจักรวรรดินิยม ก็เป็นการผิดจากความจริงที่ว่า พระคริสต์นิยมในประเทศไทยห่อานาจทั่ว ๆ เป็นผู้ส่งเสริมลัทธิจักรวรรดินิยมอย่างเต็มที่ และพระคริสต์นิยมนั้นสนับสนุนพวกเกษตรกรซึ่งส่วนใหญ่อยู่ความจนบทและเมืองเล็ก ๆ พวกเกษตรกรมีความรู้สึกเป็นปฏิบัติที่พอกน้ำอยู่ นายนานาการและอุตสาหกรรมนอกจากนี้ กลุ่มนี้สนับสนุนลัทธิอาณาจักรอย่างแข็งขันที่สุด คือ บรรดาพากษาราชารย์ในมหาวิทยาลัยซึ่งเน้นความรักชาติและนักหนังสือพิมพ์ฝ่ายขวา บุคลกลุ่มนี้ก็มีฐานะเป็นที่ยกย่องของสังคม ความคิดเห็นจึงได้รับการรับฟังและเชื่อถือจากชนชั้นกลาง ๆ ของประเทศ ในขณะที่คนกลุ่มนี้สามารถเผยแพร่ทัศนะทางการเมืองของตนสู่สาธารณะให้อย่างเต็มที่ ทัศนะของคนสองกลุ่มนี้เท่ากัน เป็นการโฆษณาลัทธิจักรวรรดินิยมซึ่งจะยังผลให้รัฐบาลไทยทุน

พอก้า ลูกสาวกรดูอกโน้มน้ำไว้เห็นสิ่งปลประโลยชนที่จะได้รับจากการครอบครองอาณานิคม และในที่สุดก็ได้เข้าร่วมกับฝ่ายอนุรักษ์นิยมในการผลักดันให้ลัทธิจักรวรรดินิยมบรรลุผล

ลัทธิจักรวรรดินิยมที่เพื่องที่ชั้นหลัง ค.ศ. 1870 นั้น ยังได้รับการพิจารณาว่า เป็นผลลัพธ์เนื่องจากความรักชาติและความรู้สึกกระหนกในความเป็นชาติที่เกิดขึ้นภายหลังจาก การทำสังคಹามรวมชาติของเยอรมนีและของอิตาลี ซึ่งมีผลทำให้อังกฤษหันไปหาภัยการ ที่มีประเทศมหาอำนาจใหม่เกิดขึ้น เพราะอาจเป็นศศกรุ ถ้าแข่งขันที่ทำให้อังกฤษมีกิจ ล้วน ปรังเส้นนัดของ การพ่ายแพ้ปรสเซียอย่างย่อยยับ และการที่อิตาลีสามารถรวมชาติได้โดย ปรังเสสไม่สามารถขัดขวางให้ท้อไป ทำให้ฐานะทางการเมืองระหว่างประเทศของปรังเสส ทกกำลง เนทุกกรณีที่เกิดขึ้นมีผลในแง่ปฏิกริยาโถกคอบทางจิตวิทยามาก ทางฝ่ายผู้ชนะ เช่น เบอร์นีก็ต้องการรักษาเกียรติภูมิของประเทศที่ได้มา ในขณะที่ประเทศที่แพ้ส่งความเช่น ปรังเสสก็ต้องการรักษาศรีของประเทศ แท่สถานการณ์ทางการเมืองและการทหารของ ปรังเสสภายหลังสหภาพฝรั่งเศส - ปรสเซียนี้ไม่เป็นโอกาสให้ปรังเสสทำสังคಹามล้าง แค้น กังนั้นปรังเสสจึงพยายามหาสิ่งทดแทนการสูญเสียคืนแก่ตนในยุโรปด้วยการขยาย อำนาจของตนในคืนแคนโพนีทะเล ในเวลาเดียวกันอังกฤษซึ่งยึดนโยบายโคลัมเบีย (Isolationism) และนโยบายพลดุลย์ (Balance of Power) ในการดำเนินวิธี การทูตและการเมืองของตนกับประเทศยุโรปอื่น ๆ ที่หาเครื่องทดแทนด้วยการแข่งข่าย อำนาจและเชิญจักรวรรดิยังกุญแจกว้างให้ไว้ในไฟฟ้าและมีชื่อเรียงว่า “ลัทธิ

ทางค้านยุโรป” ภาควันออกนั้น เมื่อรัสเซียยกยับยังการขยายอำนาจให้จะรักษา แผนกับสหรบดีอื่นๆ (Balkan) รัสเซียกับความสนใจมายังบริเวณเอเชีย และในใน ชั้หั้งเบอร์นีและอิตาลีก็จะให้ความสนใจที่การแสวงหาอาณาจักรนี้ เป็นอาณาจักร ไก่ลายเป็นสัญญาลักษณ์ของการเป็นประเทศมหาอำนาจ ซึ่งแนวความคิดนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อแท่ ประเทศเจ้าอาณาจักรในอดีตที่ฐานะความยิ่งใหญ่คง เชน โปรตุเกสและออลันกาทั่วทั้ง พยายามรักษาศรีการเมืองอาณาจักรในครอบครองอีก โดยเฉพาะออลันกานี้ได้เริ่งกระซิบ การปกครองอาณาจักรของตนให้รักกูนยิ่งขึ้น ๕

ความจริงที่ว่าในช่วงสองหศวรรษสุดท้ายของคริสต์ศักราชที่ 19 นั้น ภายในบุโรปเองมีสังคมภาพ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ประเทศในบุโรปใช้กำลังทหารและอาวานาจในที่อื่น ๆ ของโลก โดยเฉพาะในคืนแคนท์ตอยกว่าบุโรป⁶

หลัง ก.ศ. 1870 แล้ว สำคัญขึ้นของการใช้นโยบายอาณา尼ยมของประเทศมหาอำนาจจะเป็นไปในลักษณะ

1. เรียกร้องให้มีการแสวงหาอาณา尼คุณ โดยอ้างเดียร์ทิกูนิของประเทศชาติ
2. ค่าเป็นมาตราการทางการเมืองและการทหารเพื่อยืดอาณา尼คุณ
3. หลังจากได้อ่านภารกิจไม่คุณไม่ได้แล้ว จะหันมาให้ฝ่ายที่เกิดภัยในการแสวงหาอาณา尼คุณ แห่งทางโภคภัยที่ต้องการจะขยายตัวอยู่ที่จีนมาเป็นเหตุผลสำคัญในการยึดอาณาจักร
4. จะหันมาให้อำนาจนิยมเป็นแหล่งรายได้ทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในเรื่องของสัตว์ชนิดนี้ยุนแบบใหม่ ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองทางท่านภานภานี้และการออกกฎหมายเพื่อช่วยให้อำนาจนิยมเป็นแหล่งรายได้ทางเศรษฐกิจของเวิร์งแม่น้ำอ่าวประเทศเจ้าอาณาจักร

อย่างไรก็ตาม แรงดึงดันเพื่อการแสวงหาอาณาจักรนี้มีจัจย์หลักอยู่สองประการนั้น เวิร์งเศรษฐกิจแบบใหม่เป็นภาระเดือนสำคัญ แท้ที่ไม่มีผลกระทบต่อชนชั้นนายทุนทั้งหมด เพราะมีเพียงธุรกิจบางประเภทเท่านั้นที่ได้รับภาระโดยตรงจากการที่ประเทศของตนเป็นเจ้าอาณาจักร ธุรกิจเหล่านี้ เช่น การผลิตและการส่งออกสินค้าประเภทผ้าลายดอกและผลิตภัณฑ์วิเศษ ให้แก่อำนาจนิยม การน้ำชาเยี่ยงติบ ยาฟายติบ กาแฟ เป็นต้น ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นภาระต่อรัฐบาลและรัฐบาลต้องพยายามหาวิธีลดภาระให้มากที่สุด แต่ก็ต้องยอมรับว่าภาระนี้ยังคงต้องมีอยู่ต่อไป ดังนั้น จึงต้องหันมาใช้มาตรการทางการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น คือ การห้ามนำสินค้าอาวุธยุทธภัณฑ์ ออกจากดินแดนธุรกิจไปทางเดินดินแดนที่ต้องการจะห้าม หรือห้ามสัมภาระที่ต้องห้าม

แรงดึงดันสำคัญที่ท้าให้เกิดการแสวงหาอาณาจักรในช่วงนี้อีกประการคือ การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ขยายตัวไว้คุณในครึ่งหลังของคริสต์ศักราชที่ 19 สาเหตุสำคัญของการขยายตัวค้านนี้มีเนื่องจากภาระของปฏิริยาที่ต้องห้ามลัทธิ-วัฒนธรรม (Materialism) ในบุโรปและการหนึ่ง แต่ก็มีภาระหนึ่ง คือ การคุ้มครองที่สำคัญมากซึ่งก็ทำให้พวกมิชชันนารีสามารถเดินทางไปเผยแพร่ศาสนาในคืนแคนท์ตอยได้

ออกไป มีข้อเบรียบ เกี่ยวกับว่าในช่วงที่ลัทธิอาณา尼คุณชายยก หังมิชชันนารีและพ่อค้าทำหน้าที่ คล้ายกัน ทั้งกันว่า ในขณะที่ฝ่ายหนึ่งนำความเชื่อ อุดมการณ์และพรทชาที่สูงส่ง อีกฝ่ายหนึ่งนำ สินค้าไปให้แก่ชาวพื้นเมืองนอกพื้นที่ เมืองนักคุณหมายแท้แรกของพากมิชชันนารีจะไม่ได้ บุญไปที่การยึดคืนแทน เหล่านี้ให้อยู่ในที่การปกครองของชาวบุรุป แต่เนื่องจากพากมิชชันนารี ก็เช่นเดียวกับชาวบุรุปทั้ง ๆ ไปที่มีชีวิตอยู่ในสมัยที่ลัทธิชาตินิยมเพื่องฟุ ถึงนั้น จึงมีมิชชันนารี จำนวนไม่น้อยที่สมัยสบุนให้เมืองแม่ของตนใช้กำลังหารเข้าแพรกแซงเพื่อยึดคืนแทนทั้ง ๆ เป็นอาณา尼คุณ นอกจากนี้ การที่ชาวพื้นเมืองในบางแห่งมีปฏิกริยาที่ก้านการที่ชาวบุรุปล่วง ล้าเข้าไปในคืนแค้นของตน และพยายามที่จะเปลี่ยนแนวธิวิท ประเพณี ตลอดจนความเชื่อ ศักดิ์ศรีของตน จึงทำให้ชาวพื้นเมืองเหล่านี้ล้อมทำร้ายและฆ่าพากมิชชันนารี ซึ่งประเพณี มหาอันชาจในบุรุปนี้อ้วนเป็นเรื่องที่ก้องทำกราโถกอนหรือกระยะทางสางค์เนื่อกันในรั้งช่อง ช่องคนให้รับมากระเจ็บล้มตาย ?

การที่พากมิชชันนารี เกินทางไปเผยแพร่ศาสนาตามที่ทั้ง ๆ นั้น เท่ากับเป็น การนำทางให้แก่พากนักสำรวจ นักผจญภัย และพ่อค้า เพราะพากมิชชันนารีจะส่งรายงาน หรือเชียนหนังสือที่ให้รับการพิมพ์เผยแพร่ในบ้านเกิดของตน ข้อเชียนเหล่านี้จะให้รับการ ท่อนรับอย่างกระตือรือล้นจากชาวอาษารยชนซึ่งเท่ากับเป็นการกระตุ้นการแสวงหาอาณา尼คุณ ทัวอย่างเช่น นายแพทริค เกตวิล สตีวิ่งสโตร์ (David Livingstone) ซึ่งໄก้กลับเป็นวีรบุรุษ เขาเป็นผู้บุกเบิกทวีปมืด (Dark Continent) ซึ่งยังไม่เป็นที่รู้จักของโลกตะวันตกด้วยการ เกินทางเข้าไปสำรวจถึงใจกลางทวีปแอฟริกา เรื่องราวของเขามาทำให้เกิดความเชื่อและ พรทชาที่แน่แฟ้นขึ้นในอังกฤษ สตีวิ่งสโตร์ใช้เวลาถึง 30 ปีอยู่ร่วมกับชาวพื้นเมือง โดยการ ปฏิบัติการะเกิດค้านการแพทัยและการพากษาในเบชวนนาแลนด์ (Bechuanaland) ภายใต้สังกัดของสมาคมมิชชันนารีแห่งลอนดอน (London Missionary Society) ท่องทาง เวลาที่พากอยู่ในทวีปแอฟริกา เขาໄก้ทำการสำรวจคืนแทนและแม่น้ำสำคัญ ๆ หลายแห่ง ของแอฟริกา เช่น ทะเลสาบงามี (Lake Ngami) น้ำตกวิคตอเรีย (Victoria Falls) แม่น้ำ Zambezi และทะเลสาบนาชา (Lake Nyasa) นอกจากนี้จากการเป็น นักสำรวจผู้อ้างในที่แล้ว สตีวิ่งสโตร์ยังเป็นนักบุญบรรลุที่จิตใจสูงส่ง เขายกอุทิศตนเพื่อ

ยกสภารัฐของชาวแอฟริกันให้ดีขึ้น โดยการใช้ความรู้ของเข้าท่องสู่กับโรคภัยที่คุกคามชาวแอฟริกัน รวมทั้งท่อท้านการค้าทาสและการใช้แรงงานทาสในแอฟริกา การที่ลีฟิงส์โกล เห็นว่ามนุษย์ทั้งฝ่ายคำและฝ่ายชาวมีความเท่าเทียมกัน และปฏิบัติท่องคนทั้งสองฝ่ายอย่างเสมอภาค ทำให้เขาได้รับความนับถือจากชาวฝ่ายคำในแอฟริกามาก⁸ เมื่อมีข่าวว่าลีฟิงส์โกล สูญหายไปในปีที่มี หนังสือพิมพ์ในนิวยอร์กให้จ้างเอนรี แสตนเลย์ (Henry Stanley) ศึกษาหาดูเช่าเพื่อทำข่าวที่น่ากื่นเต้นทางหนังสือพิมพ์ แสตนเลย์พบลีฟิงส์โกลในป่าลึก ของแอฟริกาใน ค.ศ. 1871⁹ โดยเขาใช้ชีวิตร่วมกับชาวแอฟริกัน เมื่อลีฟิงส์โกลเสียชีวิตในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1873 จึงมีการนำร่างของเขากลับสู่อังกฤษ และศพของเขาก็ถูกฝังที่มหาวิหารเวลส์เมินสเตอร์ (Westminster Abbey) อายุangสมเกียรติยศเท่านี้เดียว กับวีรชนชาวอังกฤษคนอื่น ๆ การฝังศพของเขายังคงเป็นที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1874 อันเป็นปีเดียวกับที่นายเบนจามิน ดิส雷ลี (Benjamin Disraeli) เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอังกฤษ เขาเป็นโภมายสนับสนุนลัทธิอาณาจิค ทั้งที่นี่ชีวิตของลีฟิงส์โกลจึงเป็นเรื่องเร่งเร้าความกระตือรือล้นของชาวอังกฤษในการมุ่งสู่หัวแอฟริกา ซึ่งทำให้สภาร่างการ เมืองและสังคมของอังกฤษในขณะนั้นเอื้อท่องการขยายท้วงของสหราชอาณาจิคมากที่สุด

หลัง ค.ศ. 1860 เป็นต้นมา ทฤษฎีชีววิทยาว่าทั้งหมดที่เป็นสิ่งมีชีวิตและวัตถุนากการของชา尔斯 ดาร์วิน (Charles Darwin ค.ศ. 1809 – 1882) เป็นศูนย์กลางของความสนใจของชาวโลก นักธรรมชาติวิทยาหลายร้อยคนได้เลียนแบบนายดาร์วินในการเดินทางไปบังคับแคนห่างไกลที่ลึกลับเพื่อการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ พวกเช้ายังคงรักษาตัวอย่างลับๆ ไม่ให้คนอื่นทราบ นักธรรมชาติวิทยาคุณคริสต์เฟรด - อเมริกัน ชื่อ คูร์ ชัยบูร์ (Du Chaillu) ได้รายงานจากกาบูน (Gabun) ซึ่งอยู่ในแอนดูราณ์สูตรแอฟริกาว่า เขายังคงพบลิงกอริล่า (Gorilla) ซึ่งในเวลานั้นเป็นนิยมฐานกันว่า คือ สกุลที่มีวัฒนาการระหว่างลิง (Ape) และมนุษย์ ใน ค.ศ. 1867 เขายังพบพิมพ์หนังสือที่บรรยายถึงพวกปิกมี (Pygmies) ซึ่งเป็นคนป่าชาวแอฟริกันที่มีรูปร่างเล็กกว่าปกติ นอกจากนี้เขายังเขียนนิยายการผจญภัยใน

เผยแพร่กิจกรรมมากมาย ในหลวงรัชกาลที่ 1870 นักสำรวจที่มีเชื้อพื้นชาวยังกฤษ ปริงเกส อเมริกัน ให้เดินทางไปยังอินเดียและแอฟริกาและรายงานข่าวกลับมาถึงความอัศจรรย์ของคินแคน เหล่านี้ กิจกรรมของนักสำรวจที่มีเชื้อเดิบง ทำให้แอฟริกาและคินแคนบางส่วนในทวีปแอฟริกา กลายเป็นศูนย์กลางของความสนใจของชาวยุโรป

บรรดาลักษณะของนักสำรวจเหล่านี้ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นทหารหรือมีประสบการณ์ทางทหาร มาก่อน เช่น เพด์เดบ (Pedder) ซึ่งสำรวจอิปีค์ตอนบนก็มีบทเป็นนายพล ปริงเกส และเคยค้ารังค์ตำแหน่งข้าหลวงแห่งเซเนกัล (Senegal) ชาโโคเบลฟ (Skobelev) ซึ่งทำการสำรวจและพรมแดนของเทอร์กีสถาน (Turkestan)

ก็เป็นนายพลรัสเซียซึ่งได้รับชัยชนะในสงครามรัสเซีย - ตุรกี นาคติจัล (Nachtigal) ผู้สำรวจการทูม (Khartum) เป็นศูนย์แหลมในกองทัพนากเยอรมัน เคอ บราราชา (De Brazza)

ผู้สำรวจคินแคนตอนในของกานูนเป็นนายทหารเรือปริงเกส อีเวลิน บาริง (Evelyn Baring) ซึ่งท่องมาดีอลอร์คโครเมอร์ (Lord Cromer) ผู้สำรวจอินเดีย จอร์จ โกลดี้ (George Goldie) ซึ่งสำรวจแคว้นไนเจอร์ (Niger) และเพรเดอร์ลูการ์ด (Frederick Lugard) ซึ่งสำรวจในอาชาแลนด์ (Nyasaland)

และยูกันดา (Uganda) ก็ล้วนแต่เป็นนายทหารชาวอังกฤษ นักสำรวจเหล่านี้เป็นผู้ที่รักชาติ มีความสนใจศึกษาวิทยาศาสตร์และพร้อมที่จะรับใช้ชาติของตนในการแสวงหาผลประโยชน์ทางการเมือง เศรษฐกิจ และการทหารในคินแคนใหม่เหล่านี้ พวกเขามีเป็นหัวหน้าบุคคลเปิดเผย ผู้สนับสนุนลัทธิจักรวรรดินิยม และล้วนใหญ่แล้วก็จะทำหน้าที่ค้านการปกครองในคินแคนที่พวกเข้าไปทำการสำรวจมาแล้ว¹⁰

ความพอใจในการยงคุณเป็นจิตใจที่สำคัญที่ทำให้เกิดลัทธิจักรวรรดินิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแอฟริกา การโฆษณาว่าแอฟริกาเป็นคินแคนมหัศจรรย์และเป็นไปได้ยากยัน-ตรายในช่วงหลวงรัชกาลที่ 1870 ให้เริ่งเร้าใจของนักยงคุณที่กล้าหาญในยุโรป และบางคุณในกลุ่มนี้ได้กล่าวเป็นผู้สร้างอาณาจักรใหม่ บางคุณก็ประสบโชคส่วนตัวมีฐานะร่ำรวยอย่างมหาศาล บุคคลเหล่านี้ทางสำรวจนักเดินทางอันยิ่งใหญ่องค์นนี้ เช่น เบนจามิน สแกนเลย์ ชา

เวลาสัญญาแปลงสัญชาติเป็นอเมริกัน มีประสบการณ์เชิงที่โลกโquin เมื่อเขารับจ้างหนังสือพิมพ์ ในปีวัยอรุคุณหาเลี้ยงด้วยสโตร์นจนพบแล้ว สแกนเลีย์ก์คัลลินใจที่จะทำการสำรวจและฟิล์มถ่าย ถนนเองท่อไป เขายังพิมพ์เรื่องการผจญภัยของเขายาในหนังสือชื่อ Through the Dark Continent สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือสแกนเลีย์สังเกตเห็นความมึนคงของแอฟริกากลาง เขามีประสบผลสำเร็จในการทำให้พระเจ้าเลโอโอลีป์ล็อกที่ 2 (Leopold II) แห่งเบลเยียมทรงสนพระทัยในการของเขากลางๆ และเขายังเป็นผู้บุกเบิกการสร้างจักรวรรดิในแอฟริกาที่ยังไม่ได้รับการติดต่อ

เบลเยียมเป็นประเทศที่ไม่มีคินแคนในครอบครองโดยไม่ใช่ของตนเอง การเดินทางของเลโอโอลีป์ล็อกเป็นเรื่องลับเฉพาะองค์ซึ่งสอดคล้องกับสภาวะทางใจของคนที่ห้องการล่วงนาโซคลาภัยในเวลาอันนั้น เลโอโอลีป์ล็อกทรงจัดตั้งบริษัทเอกชนขึ้น โดยพระองค์เองเป็นประธานบริษัท และทรงสั่งสแกนเลีย์และศูนย์แทนคนอื่น ๆ เข้าไปยังบริเวณกองโ果 อาศัย ที่คนที่รู้ว่าในกล่องของแอฟริกาเปิดให้กับชาวบ้านชาว ลีโอโอลีป์ล็อกต้องให้เข้ามายังคินแคน อันกว้างใหญ่โดยการทำลายตัวอย่างที่หัวหน้าเผ่าทั่ง ๆ นั้นอยู่ ๆ เม่า เอกสารสมบัติสัญญา เหล่านี้จะให้รับการลงนามภายหลังจากที่พวกเบลเยี่ยนได้ให้ของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ แก่บรรดาหัวหน้าเผ่า รัฐอิสระกองโ果 (The Congo Free State) ซึ่งให้รับการนานานามเนื่องจากการประชุมนานาชาติที่เบอร์ลินนั้น อย่างภายใต้การปกครองส่วนพระองค์ของเลโอ-ลีป์ล็อก

แม้ว่าเลโอโอลีป์จะให้เหตุผลถึงจุดประสงค์ทั้งสามวิทยาศาสตร์และค้านมนุษยธรรมในการเข้าครอบครองคินแคนใจกลางของแอฟริกา แต่จุดมุ่งหมายหลักที่แท้จริงคือ การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนพระองค์ พระองค์คาดว่าการอุตสาหกรรมที่เจริญขึ้นนั้น ต้องการยางพารา และกองโ果กมีที่ดินบางและแรงงานของชาวพื้นเมืองจำนวนมาก แท้ ชาวพื้นเมืองถูกเบิกบานค่ายโดยไม่ยอมรับและไม่ตอบสนองต่อการกระทำในหัวงานของชาวบุญโญ ชาวพื้นเมืองจะทำงานก่อเมื่อถูกบังคับค้ายิ่วขึ้นที่หารุนที่สุด ศูนย์แทนของเลโอโอลีป์ทำผลประโยชน์ทั้งหมดที่ไม่และชาวพื้นเมืองโดยปราศจากความเห็นว่า

แม้ว่ารายได้จากการส่งออกของยางพาราจะสูงถึง 10 ล้านคอลลาร์ใน พ.ศ. 1908 เดอโอล์ก็ไม่ได้ทำให้การท่าอยุธยาบรรยายยางพาราสามารถเลี้ยงตัวเองได้ พระองค์ใช้รายได้จำนวนมากสำหรับความทุ่มเทโดยส่วนพระองค์ และปัจจุบันจำนวนขาดจากรัฐบาลเบลเยี่ยมโดยจำนำของรัฐอิสระกองโภ寇กับรัฐบาลเบลเยี่ยม ซึ่งภายหลังจากนี้เดอโอล์กลั่นประชุมรัฐบาลเบลเยี่ยมก็ได้ยื่นรัฐอิสระกองโภเป็นของประเทศไทย และเบลเยี่ยนซึ่งเป็นกองโภของเบลเยี่ยม (Belgian Congo) ภูมิภาคส่วนนี้ได้รับการปฏิบัติที่ดีขึ้น แท้ที่ยังเป็นตัวอย่างที่ Lewa ว่าของการแสวงหาผลประโยชน์ทั้งด้านมนุษย์และวัตถุ¹¹

การปีกของเดอโอล์กคือความสนใจของรัฐอิสระ ฯ ในภูมิภาคคุณค่าของแอฟริกา แท้ที่ทำให้เกิดความคิงเกรียกระหว่างประเทศไทยกับอาณาจักรเบอร์ลินในแอฟริกากลาง (Central Africa) เพราะอังกฤษและโปรตุเกสหัวค่าระหว่างแผนการของเบลเยี่ยมและฝรั่งเศสในกองโภ และการขยายอิทธิพลของเยอรมันในแอฟริกาตะวันออกและカメรูน (Cameroon) ปัจจุบันคือการดำเนินการแห่งอัครมหาราเนียมีของเบอร์ลินนี้จึงได้เชิญชวนจากประเทศไทย ฯ 15 ประเทศไทยประชุมกัน การประชุมแห่งเบอร์ลิน (Conference of Berlin) เริ่มตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 1884 ถึงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 1885 นั้น ที่ประชุมทั้งหมดในเมืองรัฐอิสระที่มีทางออกสู่ทะเล กลางเรื่องยุทธิการมีทางและการค้าหาด วางแผนโดยการค้าอาวุธในแอฟริกากลาง ประกันเสรีภาพในการค้าขายและการเดินเรือในแม่น้ำกองโภและแม่น้ำไนเจอร์ (Niger) ที่ประชุมปัจจุบันเรื่องเขตอิทธิพลของมหาอำนาจในแอฟริกาตะวันออก แอฟริกาตะวันตก เนียงไก่ และแอฟริกาตะวันออก เพื่อป้องกันการแย่งแบ่งอาณาจักรระหว่างไปสู่สัมภาระใหญ่¹²

การประชุมที่เบอร์ลินครั้งนี้แสดงถึงความร่วมมือระหว่างเยอรมันและฝรั่งเศส¹³ โดยปัจจุบันคือความร่วมมือจากนายกรัฐมนตรีจูลีส์ แฟรี่ (Jules Ferry) ของฝรั่งเศส เพื่อซัก查ควาความหวาดใจของอังกฤษที่จะผนวกกองโภ แท้ที่จริงแล้ว อังกฤษต้องการประโยชน์จากการค้ามากกว่าการผนวกคืนแกน และอังกฤษก็ได้เปรียบจากกองกลุ่มของ

การประชุม เพราะสามารถก้าวขึ้นไปร่วมเสสออกจากกองโ果เด่นกัน ผู้ที่ได้ประโยชน์จากการประชุมครั้งนี้ คือ พระเจ้าเลโอลีปอสก์ที่ 2 ซึ่งสามารถทำให้ประชุมยอมรับว่ารัฐของโ果 เป็นสมบัติส่วนพระองค์ โดยใช้สมาคมระหว่างประเทศแห่งกองโ果 (International Association of the Congo) ของพระองค์เป็นเครื่องมือในการครอบครองรัฐของโ果 เมื่อห้องเบียร์ในเมืองนี้เป็นตลาดเสรีสำหรับการค้าของนานาชาติ

การประชุมแห่งเบอร์ลินยังทำให้การแบ่งส่วนที่เหลือของแอฟริกาเป็นระเบียบ ก្នុងพื้นฐานที่มีการทดลองกัน คือ ชาติที่มีคินแคนในครอบครองทางชายฝั่งมีสิทธิก่อนใน คินแคนที่คือกันที่อยู่ส่วนใน แท่เพื่อที่จะให้มีการยอมรับการอ้างสิทธิ จะต้องมีข้อสนับสนุน ถ้วนการประกอบการนิหารและทหาร คั่นน้ำข้อกกลงในการประชุมจึงเป็นสัญญาณให้ ประเทศคุ้ยแข็งทางเคลื่อนกำลังทหารและพลเรือนเข้ายึดครองแอฟริกา คั่นน้ำชั่วระยะเวลา 15 ปี แอฟริกาเกือบทั้งหมดตกชาวบุโรพุธครอบครอง วิธีการที่ประเทศเหล่านี้ใช้ก็เหมือน กับที่กัวแทนของเลโอลีปอสก์ใช้มาก่อน คือ พากผิวขาวเดินทางเข้าไปในส่วนลึกของแอฟริกา เพื่อหาหัวหน้าเผ่าที่จะเห็นสนธิสัญญา พากหัวหน้าเผ่าซึ่งไม่เข้าใจว่า สนธิสัญญามายถึง อะไรและมีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงสิทธิ ไม่ว่าจะเป็นค้านอธิปไตยหรือพิสดาร แต่พวก ผิวขาวกระทำการเมื่อกันว่าพวกหัวหน้าเผ่าเหล่านี้เข้าใจ คั่นน้ำสิทธิ์ต่าง ๆ จึงได้รับการโอน มาให้แก่รัฐบาลยูโรปทางประเทศ ความยากลำบากอย่างเดียวที่เกิดขึ้น คือ เมื่อประเทศ คุ้ยแข็งได้รับดินที่ซื้อขึ้นกันในคินแคนแห่งเดียว ก็มีผู้คนกล่าวจะได้รับการส่งมาบังเมือง- หลังของประเทศในยุโรปเพื่อทำข้อกกลงระหว่างประเทศ ¹⁴

นอกจากสแตนเลย์แล้วยังมีเซซิล โรดส์ (Cecil Rhodes) นักพัฒนาภัยและ นักจักรวรรคินยมชาวอังกฤษผู้ครอบครองเนื้องเพชรและเนื้องทองในแอฟริกาให้ เขายังเป็นผู้วางแผนนโยบายการเมืองเพื่อรักษาอิทธิพลประโยชน์ของอังกฤษในแอฟริกา ทำให้อิทธิพลของ อังกฤษแผ่ขยายจากตอนใต้ของทวีปแอฟริกาขึ้นไปถึงอิอิบีคุ

นักพัฒนาภัยชาวเยอรมันอีกคนคือคาร์ล ปีเตอร์ส (Carl Peters) ซึ่งใน วัยเพียง 20 กว่าปีก็สามารถสร้างอาณาจักรในแอฟริกาให้แก่เยอรมันให้ เขาพยายาม

ขยายอิทธิพลของเบอร์นีในด้วยแพริการตะวันออกจนกระทั่งถึง ค.ศ. 1890 เมื่ออังกฤษ และเยอรมนีให้ห้ามออกลงกินในเรื่องอาณาเขตในทวีปแอฟริกา จึงเป็นการบุกเบิกภารกิจภารกิจของ คาร์ล ปีเตอร์ส

นักสำรวจและนักยุทธ์เหล่านี้กล้ายกเป็นญี่เบ็ดจากการที่เกิดขึ้นและเป็นนัก-
สำรวจคนนิยมอย่างแท้จริง เพื่อชื่อเสียงของพวกเชาและเพื่อประโยชน์ชาติ บางครั้งพวก
เชาจึงไม่ได้ค่ามีเงินเพียงแค่ผลตอบแทนที่กันประเทศญี่ปุ่นนั้นก็จะและขอออกลงที่ประโยชน์ของ
ตนทั้งหมดประโยชน์เด่นนั้น เพราะฉะนั้นพวกเชาคือญี่ปุ่นสถานการณ์ที่สุด และยังอยู่ในคืนแคน
นั้น ๆ อีกด้วย ดังนั้นการศึกษาใจในเรื่องทั่ง ๆ จึงเป็นเรื่องที่บรรดาคนสำรวจคนนิยม
เหล่านี้กระทำการโดยพฤติการ โดยไม่ฟังคำสั่งหรือเชื่อคำแนะนำของรัฐบาลของตน

การสร้างจักรวรรดิของประเทศไทยอันจากญี่ปุ่นในทวีปอื่นนั้นมักจะเกิดจาก
เหตุการณ์ซึ่งมีมากกว่าการวางแผน เช่น การสังหารพวกมิชชันนารีและพ่อค้าที่ไม่มีการ
แทรกแซงความสงบทาง ในบางกรณีเกิดจากมิชชันนารีค้านการเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
ประเทศที่มีดินแดนอิสلام เจ้าผู้ครองชาวพื้นเมืองจะค้างชีวิตอย่างหนูรา พุ่มไทร
เกินกว่าฐานะการคลังของประเทศ ทำให้เกิดหนี้สินจากการถูกเงินจากทั่งประเทศที่ไม่
สามารถชำระได้ อันเป็นสาเหตุซึ่งนำไปสู่การเจ้าหนี้ทองเช้าแทรกแซง เช่น ในอียิปต์
กูนิส เปอร์เซีย (อิหร่าน) และทุรกี เมื่อประเทศเจ้านี้เข้าควบคุมการคลังแล้ว ก็จะ
ขยายการควบคุมไปยังกิจการที่สำคัญกันอื่น ๆ ท่อไป ท่อมาอย่างเช่น เกอตีฟ อิสมัย

(Khedive Ismaïl) แห่งอียิปต์ซึ่งใช้เงินถึง 500 ล้านกอลลาร์สันรูปฯ ในช่วงเวลา
เพียง 12 ปีหลังจากที่เข้าสืบครองราชย์ใน ค.ศ. 1863 ทำให้หนี้สินของรัฐบาลอียิปต์
(นอกจากหนี้สินส่วนพระองค์) เพิ่มขึ้นจาก 16 ล้านเป็น 342 ล้านกอลลาร์ และยังกู้ยืม
เงินจากนายธนาคารญี่ปุ่นไปเรื่อย ๆ ในอัตราที่สูงมาก ใน ค.ศ. 1875 เขายังคง
เงินเพียง 1/4 ของราคาน้ำมันที่รับประทานซึ่งมีอัตราดอกเบี้ย 20 % ใน ค.ศ. 1876
เขายังหันไปยังบริษัทช่องสuez (Suez Canal Company) ในแกรนด์รูปแบบอังกฤษ และ
ยังยอมให้มีการควบคุมการเงินของอียิปต์จากทั่วแนวของอังกฤษ ปรังเศส อิการ์สและอสเตรีย

ที่omasก็เหลือแท้ห้องถูมและปรั้งเศสที่ยังคงบุนคุมอยู่ และใน ค.ศ. 1882 ้มีแท้ห้องถูมเป็นชุดบุนคุม

ชาวบุโรเงี้ยมีบทบาทมากในการสนับสนุนลัทธิจักรวรรดินิยม ต่อ พวกรื้อเรื่ှိในคืนแคนที่ถูกยึดเป็นอาณาจักรแล้ว เช่น แอลจีเรีย แอลฟ์ริกาใต้ ออสเตรเลีย และบางประเทศในเอเชีย คนปรั้งเศสที่ไปศึกษาในแอลจีเรียมีความกระตือรือล้นมากกว่ารัฐบาลปรั้งเศสที่จะยกเวาคินแคนรอน ๆ แอลจีเรียเป็นของปรั้งเศส ชาวอังกฤษและชาวชลันคนในทวีปแอลฟ์ริกาไม่มีความหวาดระแวงต่อการที่ชาติอื่นจะมีอำนาจในคืนแคนใกล้ ๆ กัน ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้อังกฤษขยายอิทธิพลขึ้นมาทางแอลฟ์ริกาเนื่องในขณะที่ชาวอังกฤษที่อพยพไปอยู่ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์พยายามเร่งเร้าให้รัฐบาลที่ลอนดอนยึดหมู่เกาะในทะเลไทรกอนประเทศอื่น ๆ¹⁵

การแข่งขันระหว่างมหาอำนาจในการแสวงหาอาณาจักร คล้ายกันเป็นการซิงค์กันก้านกีฟ้ากีห่วงซึ่งอาเสียงและเกียรติภูมิของประเทศมากกว่าก้านเพรมรุกิจ แม้ว่าจะมีนายทุนเข้าร่วมในการสนับสนุนลัทธิจักรวรรดินิยมเพื่อแสวงหาผลกำไร แต่ในที่สุดแล้วผู้ที่สนับสนุนลัทธิจักรวรรดินิยมอย่างแท้จริง ต่อ กุญแจนิยมซึ่งให้การสนับสนุนลัทธิจักรวรรดินิยมอย่างสม่ำเสมอ ทั้งคิสเรลและโจเชฟ เชมเบอร์เลน (Joseph Chamberlain) ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอาณาจักรในรัฐบาลของมาร์เคสแห่งชออลสเบอร์ (Marquess of Salisbury) ระหว่าง ค.ศ. 1895 – 1903 เป็นนักการเมืองที่คิดและเป็นผู้รักชาติ เขาสังเกตว่าในประเทศที่คนส่วนใหญ่เป็นพวกรักชาติ ผลเมืองสามารถอ่อนออกเช่นใดในอัตราสูง และมีสิทธิในการเลือกตั้ง พรรครักการเมืองซึ่งโอบอุ้มลัทธิจักรวรรดินิยมโดยเบิกเบิกจะสามารถเรียกร้องคะแนนเสียงให้ กังท์พิสูจน์ได้จากการได้รับความนิยมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนของพระราชนูรักษ์นิยมในอังกฤษและเยอรมันระหว่างทศวรรษที่ 1980 และ 1990 แนวอนุพัทธิ์ความสนใจของมวลชนในเมืองทันยุ่นไม่ใช่เรื่องทางเพรมรุกิจ เพราะผลประโยชน์ทางเพรมรุกิจจะต้องมีการพิสูจน์และชี้น้อยกับศรัทธาของมวลชนที่จะเชื่อการคาดหมายของมูญญาชนจักรวรรดินิยมว่า ในอนาคตคนทุกคนจะต้องร่วมจากคินแคนใน

แอฟริกา เพาะปลูกพืชต่างๆ แล้วนำสู่ที่นี่ เก็บเกี่ยวและใช้เป็นอาหารและทุนจากการค้าขายที่มีมาตั้งแต่เดิม หนังสือพิมพ์ที่เผยแพร่หลายที่เสนอเรื่องในดินแดนที่ห่างไกลออกไป และการลงทุนที่กำลังจะเกิดขึ้นเพื่อการแข่งขันกันระหว่างมหาอำนาจ

สำหรับมวลชนที่มีจิตใจเป็นนักจกรวารคินิยมก็เห็นว่าสิทธิจกรวารคินิยมสอดคล้องกับสังคมวิทยาแบบคาวิน (Darwinian Sociology) ว่าความก้าวหน้าของมนุษยชนอยู่กับการท้อสู้ระหว่างเชื้อชาติและประเทศต่าง ๆ และการค้าร่วมอยู่ของผู้ที่เหมาะสมที่สุด แน่นอนว่าผู้ที่เหมาะสมที่สุดในสังคมเหล่านี้คือชาวพิวชาวดแห่งบูโรป ซึ่งมีความก้าวหน้ากว่าวิทยาการ อารยธรรม ชั่งรวมถึงศรัณยุกติ หนึ่อกว่าก่อรุ่นที่ค่อยก้าวในที่นี่อีก ไม่ว่าจะเป็นก่อรุ่นใดก็ตาม ผลของการซัดแย้งระหว่างชาวพิวชาวดบูโรปและก่อรุ่นที่ค่อยก้าวนั้น จะตัดสินว่าใครเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด ทั้งนี้เป็นการให้เหตุผลถึงการแข่งขันทางสิทธิจกรวารคินิยม และปกปิดผลของการรุนแรงที่ศึกษาแม้กระทั่งการบ้าถึงอุกฤษฎิ์ของภาระและหน้าที่ของชนพิวชาวด ซึ่งได้รับการสรุปจากรูเกียร์ค คิลิง (Rudyard Kipling) ใน ค.ศ. 1899 ในโคลงที่มีชื่อเลิบงของเขาว่า

Take up the White Man's Burden-

Send forth the best ye breed-

Go bind your sons to exile

To serve your captives' need;

To wait in heavy harness,

On fluttered fold and wild-

Your new-caught, sullen peoples,

Half-devil and half-child. ¹⁶

การแข่งขันในการแสวงหาอาณาจักรของประเทศไทยอาภิภูมิ

1. อาณาจักรของอังกฤษ

ใน ค.ศ. 1871 จักรวรรคิอังกฤษประกอบครัวโลกในเนิน (Dominion)

คือประเทมที่มีการปกครองตนเองและอยู่ภายใต้ในเครือจักรภพอังกฤษ (British Commonwealth of Nations) ¹⁷ เช่น แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อินเดีย และศรีลังกา ที่อยู่ในอาณาจักรที่มีฐานะเป็นคราบัน โคลoni (Crown Colonies) คือ อาณาจักรที่พระมหากษัตริย์ อังกฤษทรงมีอำนาจสมบูรณ์ในการควบคุมฝ่ายนิติบัญญัติ ในขณะที่รัฐบาลอังกฤษเป็นผู้ควบคุม ข้าราชการฝ่ายบริหารและแท่งทั้งช้าหลวงไปปกครอง ¹⁸ นอกจากนี้ยังมีรัฐในอาเซียนเช่น กระจักรจะชาญไปทั่วโลก เช่น กิบราลตา (Gibraltar) และมาลطا (Malta) ในเนมิเกอร์เรเนียน บริติชเกเนีย (British Guinea) บริติช洪都拉斯 (British Honduras) หมู่เกาะอินเดียตะวันตกของอังกฤษ เกาะเบอร์มูดา (Bermuda) เกาะฟอล์กแลนด์ (Falkland) ในชีกโสกตะวันตก เมืองห้าเอเกน (Aden) สิงคโปร์ พม่าตอนกลางและช่องคงในแอเรีย แกมเบีย (Gambia) เซียรา เลโอน (Sierra Leone) เคป โคลoni (Cape Colony) และนา塔ล (Natal) ในแอฟริกา นครแหลมน้ำอังกฤษ ใช้เวลาถึง 250 ปี สร้างสมรัชจากชัยชนะและการยึดครองอาณาจักร ซึ่งจะขยายตัวก่อไป ภายใต้แรงกระตุ้นของลัทธิจักรวรรคินยิ่น ¹⁹

เมื่อคờจะรัฐมนตรีพร้อมอนุรักษ์นิยมภายในให้การนำของคิสเรลเข้ารับคำแนะนำ ใน ค.ศ. 1874 อังกฤษผนวกหมู่เกาะฟิจิ (Fiji) ในมหาสมุทรแปซิฟิคร่วม 200 เกาะ ไว้ในจักรวรรค อังกฤษ และเกือบจะในเวลาเดียวกัน อังกฤษยึดรัฐมาลาย 3 รัฐเข้าเป็น รัฐในอาเซียน ในปีก่อนมาคิสเรลสามารถเพิ่มพูนอิทธิพลของอังกฤษในแบบเมดิเตอร์เรเนียน ทั้งการยึดเงินจำนวน 200 ล้านกอลลาร์ สหรัฐฯ จาชนาการของพวกรอชไฮล์ดส์ (Rothchild) เพื่อซื้อหุ้นบริษัทคลองสุเอซให้แก่อังกฤษ ²⁰ กลองสุเอซสร้างเสร็จเมื่อ 6 ปีก่อนหน้านี้ และเป็นเส้นทางเดินเรือใหม่ที่ยั่งยืนทางไปอินเดีย การมุ่งคุ้มครอง กลองสุเอซกล้ายเป็นนโยบายค่างประเทศที่สำคัญของอังกฤษ เมื่อเจ้าผู้ครองอิมป์ไคไม่สามารถ ชาระหนี้ให้ นายนาการยูโรฯ ทั้งอังกฤษและปรังเศส ได้รวมกันปกครองอิมป์ ซึ่งรวมถึง การควบคุมคลองสุเอซโดย แม้ว่าอิมป์จะเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรอังกฤษที่มีความ มากขึ้น ²¹

ใน ค.ศ. 1876 พระราชนูญคิทคำแห่งของพระมหากษัตริย์ (Royal Title Bill) ได้เพิ่มพระยศและพระนามของสมเด็จพระราชนีนาถวิคตอเรีย (Victoria) เป็นจักรพรรดินีแห่งอินเดีย (Empress of India) ในปีเดียวกันนี้เอง อังกฤษรวมแคว้นบากูชีสถาน (Baluchistan) เข้ากับพรมแดนที่วันก่อนเป็นของอินเดีย ใน ค.ศ. 1877 สาธารณรัฐранสวัล (Transvaal) ในแอฟริกาใต้ได้รับการยกอย่างเป็นทางการ ในขณะที่อังกฤษอ้างสิทธิ์ในหมู่เกาะหลาย ๆ แห่งในมหาสมุทรแอตแลนติกตะวันออก และเพื่อป้องกันการรุกรานของรัสเซียที่จารัคริโออ็อกโภมน อังกฤษจึงยกเกาะไซปรัส (Cyprus) ซึ่งอยู่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออกใน ค.ศ. 1878 และเพื่อขัดขวางแผนการของรัสเซียในตะวันออกไกล กองกำลังของอังกฤษจึงรุกรานอัฟกานิสถาน (Afghanistan) และเพื่อกระตุ้นอ่านใจและความเป็นระเบียบในแอฟริกาใต้ กองกำลังของอังกฤษที่ทำสกุลตราดอลลาร์ (Zulus) ใน ค.ศ. 1879²²

เมื่อแกลกสโตนกลับเข้ารับคำแห่งนายกรัฐมนตรี เผราประดิษฐ์นิยมชนะการเลือกตั้งใน ค.ศ. 1880 นั้น แม้แกลกสโตนจะได้รับนโยบายค้านประเทศและนโยบายจักรพรรดินิยมของคิสเรลลี่อย่างรุนแรงในระหว่างการหาเสียง และคำปราศรัยในเรื่องถังกล่าวของเชาจะมีส่วนสำคัญในการทำให้พระรัชเติร์นิยมชนะการเลือกตั้งในเดือนเมษายน ค.ศ. 1880 ที่กาม²³ แท็กการท้อท้านลัทธิจักรพรรดินิยมของเชาไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างจริงจังจากเจ้าหน้าที่และบุคลากรส่วนใหญ่ในกองทัพ อันที่จริงแล้ว แกลกสโตนเองก็ไม่ได้ยึดมั่นคำสัญญาในการเลือกตั้งของเชา แม้ว่าเขาจะยุติการเป็นปฏิบัติในอัฟกานิสถาน หักหัวงงสหราชอาณาจักร และหลังจากการลุกฮือของพากนิว์ (Boer) และการที่กองกำลังอังกฤษจนแยกพ่ายที่เปินมาูบาก (Majuba Hill) ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1881 แกลกสโตนก็ได้ทำสันติภาพกับพากนิว์ แห่งแคว้นบรานสวัล และยินยอมศึกษาไทยของแคว้นบรานสวัลที่พากนิว์ เคยมอบให้แก่อังกฤษเมื่อ 4 ปีก่อนหน้านี้ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนการคุ้มครองจากอังกฤษในการป้องกันการโจมตีของพากนิว์ แกลกสโตนยังคงเอกสารของแคว้นบรานสวัลที่อยู่ด้วยกันไว้แห่งนี้ (Convention of Pretoria)²⁴ ที่ในสัญญาของแกลกสโตนนี้เองที่มีการสั่ง

ราชบุรีเมืองท่าอะลีกซานเดรีย (Alexandria) ของอียิปต์ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1882 และเมื่อพิธีเรืออังกฤษบินบังคมให้เจ้าผู้ครองอียิปต์และคินแคนอียิปต์ถอนกำลังเป็นรัฐที่ขึ้นอยู่กับอังกฤษ ยิ่งกว่านั้นในช่วงที่แกลลส์โตกอนอยู่ในกำแพง นักจงร้าย พ่อค้าและกองกำลังไกลรั่งสถานีของอังกฤษในบอร์เนียว (Borneo) และนิวเกินี (New Guinea) ระหว่าง ค.ศ. 1881 - 1884 และการที่บริษัทสหแอฟริกา (United African Company) ของนายจอร์จ โกลดี้ (George Goldie) ข้อการอ้างสิทธิของฝรั่งเศสในในจีเรียใน ค.ศ. 1884 และอ้างสิทธิในคินแคนกว้างในญี่ปุ่นการทำสัญญาภัยหัวหน้าเม่าชาวพื้นเมืองหรือโดยการปักค่าน้ำ นอกจากนี้ชาวอังกฤษยังมีบทบาทในแอฟริกาใต้และโซมาเลียนด์ (Somaliland) แกลลส์โตกอนเข้ารับคำแนะนำในฐานะผู้ที่ถือก้านธนิจกรรคินิยม แท่เชาลาออกจากคำแนะนำใน ค.ศ. 1885 และเป็นเหตุของความแค้นเคืองของชาวอังกฤษในเรื่องที่นายพล查าร์ลส์ กอร์ดอน (Charles Gordon) ดูดพากามาห์ดี (Mahdi) ข้าศึก พากามาห์ดีที่อพากามุสลิมที่ห้องเดียวอยู่ท่ามกลางรายในคราร์ทูมในถนนอียิปต์ - ชูคาณ²⁵ กองกำลังของอังกฤษและอียิปต์ได้พยายามปราบปราบกันมานานที่ที่คุ้รายะเหล่านี้ แม้จะประสบความพ่ายแพ้หลายครั้ง แท่เมื่อถึง ค.ศ. 1900 ทางตอนเหนือของเม่น้ำในลักษณะอยู่ในเขตอิทธิพลของอังกฤษ

อังกฤษประกาศรวมบริษัทโซมาเลียนด์ซึ่งอยู่ตรงปากแม่น้ำแองเป็นรัฐในอารักขาใน ค.ศ. 1884 และใน ค.ศ. 1886 ก็มีการผนวกคินแคนตอนในของโกลด์โคสต์ (Gold Coast) หรืออาชันตี (Ashanti) ท้อมากิ 3 ปี คินแคนทางด้านหลังของเซียราเลโอน ก็ถูกยึดเป็นเขตอิทธิพลของอังกฤษ ใน ค.ศ. 1894 บริเวณที่แม่น้ำในล์ ในเขตที่นี่เรียกว่า ยูกันดา (Uganda) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของทะเลสาบวิคตอเรีย (Victoria) ก็ได้รับการประกาศเป็นรัฐในอารักขา และในปีที่มาคินแคนระหว่างยูกันดาและมหาสมุทรอินเดียที่เป็นรัฐในอารักษาของอังกฤษ เช่นกัน²⁶

2. อาณาจักรของรัสเซีย

แรงกระทุนสำคัญที่อิทธิจกรรคินิยมของอังกฤษ คือ การขยายที่ดินอย่างสม่ำ-

เสมอของรัสเซียโดยผ่านทางเทอร์กีสถานที่อยู่อิบีเรีย และผ่านทางคอเคซัส (Caucasus) และทางสูบน้ำลงมาทางมนุษย์เดินทางเมืองเคอร์เรเนียนสูนเดียและทางขยายตัวในตะวันออกไกลทางตะวันออกไกโอนั้น รัสเซียยกแม่น้ำอามูร์ (Amur) และแม่น้ำแคนช้ายะ เลและสร้างห้าเรือที่ป้อมจากน้ำแข็งที่เมืองท่าวลาดาดิวสตอก (Vladivostok) รัสเซียได้รับสิทธิในเกาะซากาเดินจากญี่ปุ่นใน ค.ศ. 1875 ในเทอร์กีสถานกองกำลังของรัสเซียได้บุกแค้นชนเผ่าศันดอน (Samarkand) และเซอร์ราฟชาน (Zerafshan) ใน ค.ศ. 1868 และอ้างสิทธิ์ครองเมืองบักการา (Bokhara) และคิว่า (Khiva) ใน ค.ศ. 1873 เป็นรัสเซียทำสัมภารณ์กับจักรวรรดิอุก്തามันใน ค.ศ. 1877 - 1878 รัสเซียจึงเห็นความสนใจไปทางทิศตะวันตก ทำให้รัสเซียสามารถมีอิทธิพลเหนือเบล沙ราเบีย (Bessarabia) และบัลแกเรีย (Bulgaria) ในฐานะรัฐในอารักขา และยังสามารถปิดล้อมทราบสกอเตเชีย (Transcaucasia) กับมัมพลดของกาเรส (Kars) และเพิ่มแรงกดดันท่อค่านเปอร์เซีย เมื่อความไม่เปรียบถูกดำเนินการเมืองและบุกศักดิ์เหล่านี้มีนักบุญคือแม่แล้ว รัสเซียจึงหันกลับไปเทอร์กีสถานอีกครั้ง และใน ค.ศ. 1881 ก็มีชัยชนะเหนือคืนแคนทางตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบแคสเปียน (Caspian) และพลังคันจนทะลุถึงเมอร์ฟ (Merv) และใน ค.ศ. 1884 ก็มุ่งสู่ปรนแคนศัฟกัน 27

3. อาณาจักรของปาร์สเชส

นับตั้งแต่สมัยสังคมครุ เสกแล้วที่ปาร์สเชส มีความสนใจที่สภากาณฑ์ที่จะมีผลกระทบต่อบริเวณทางเดินและทางช้ายังคงแข็งแกร่งและมีความสามารถในการบดบัง ของทหารภายในตัวรัฐ ที่การนำของโนปเลียนที่เดินทางไปอิหร่านใน ค.ศ. 1798 ที่เป็นการกระชับความสนใจนี้ แม้ว่าชัยชนะของโนปเลียนในอิหร่านจะไม่ยั่งนานก็ตาม แต่ใน ค.ศ. 1830 การส่องหาด้วยปืนใหญ่ครองแหล่งจิเรย์ทำให้ปาร์สเชสสามารถควบคุมห้าเรือนลายแห่งของแหล่งจิเรย์ ที่มาปาร์สเชสก์บันวิเศษคันแคนของแหล่งจิเรย์หันหมกและแบ่งออกเป็น 3 ส่วนภายใต้การคุ้มครองของพระมหาศรีไชยปาร์สเชส 28

ปาร์สเชสเข้าร่วมในขบวนการจักรวรรดินิยมหลัง ค.ศ. 1870 มากรึใน

ค.ศ. 1874 เมื่อพากอนุรักษ์ภัยมนต์นิยมระบบทราบการปกครองแบบเก่าที่มีอยู่ในอันนาจ ฝรั่งเศส ก็ได้ประกาศห้ามการค้าของชาวฝรั่งเศสในอันนาจ ซึ่งก็ได้ทำให้ชาวฝรั่งเศสหันมาค้าขายกับประเทศอันนาจ ต่อมาในปี ค.ศ. 1880 เข้าใจดันว่าเกาะตา希ติ (Tahiti) ในมหาสมุทรแปซิฟิกที่นี่ และใน ค.ศ. 1881 แฟร์รี่ได้ส่งกองกำลังของฝรั่งเศสจำนวน 35,000 คน ขามพรหมแคนแลดจีเรียไปยังทูนิส (Tunis) แม้ว่าจะมีการต่อต้านและการอ้างถือของสุลต่านจักรวรรดิอตุกโตกิมันต่อเชิงป้องกัน แต่ก็ไม่เป็นผลและไม่สามารถหยุดยั้งการขยายตัวของฝรั่งเศสได้

การส่งกองทัพฝรั่งเศสไปยังทูนิสทำให้สนับสนุนชาวส่วนใหญ่ลงมือปลดแอกแฟร์รี่ กองทัพฝรั่งเศสที่มีอยู่ในทูนิส และในเวลาปีครึ่งต่อมาแฟร์รี่ก็ลับเข้าค่ารังค่าแห่งนายกรัฐมนตรีอีก เขาค้าเงินโดยนายจักรวรรดินิยมเข้มแข็งมากกว่าเดิม และทำให้ทูนิเซีย (Tunisia) เป็นรัฐในอารักขาของฝรั่งเศสอย่างแท้จริง ใน ค.ศ. 1882 เขายังเริ่มการส่งครามในโลกตะวันออกอีก ในตอนกลางของคริสต์ศักราชที่ 19 ฝรั่งเศสมีคันแคนประมาณ 200 ตารางไมล์ในสถานีการค้าอ่อน ๆ อาวาเบงกอล แท่นใน ค.ศ. 1858 รัฐบาลฝรั่งเศส ในสมัยรัชกาลปีเตียนที่ 3 ได้ส่งกำลังทหารไปยังโค钦ในไชน่า (Cochin China) เพื่อดำรงแผนการที่พากนิชชันนารีฝรั่งเศสถูกสังหาร และอีก 5 ปีต่อมา คันแคนส่วนนี้ก็อยู่ในอารักขาของฝรั่งเศส ในระหว่าง ค.ศ. 1883 - 1885 ฝรั่งเศสได้ขยายฐานในตั้งเกียง (Tonkin) และมังคบในจักรพรรดิจีนรับรองการณวนักศึกษาเยือนอันนาม โค钦ในไชน่า และเขมรส่วนใน โคลอมเบียเป็นจักรวรรดิฝรั่งเศสแห่งอินโดจีน ใน ค.ศ. 1882 ฝรั่งเศส ทำการณกับมาคาګสการ์ (Madagascar) และบีบมังคบให้ราชินีของเกาะนี้ยอมรับการอารักขาจากฝรั่งเศส

แฟร์รี่ไม่ละทิ้งโอกาสสร้างการขยายตัวของฝรั่งเศสในแอฟริกา เขายังสร้างสถานีเดิมใหม่เรื่องที่จะเดินทางไปตั้งเกียงและมาคาګสการ์ และสร้างท่าเรือที่โอบอค ไกล์ ๆ กับตอนปลายของทะเลแองซึ่งเป็นศูนย์กลางของโซมาลีแลนด์ของฝรั่งเศส (French Somaliland) เพื่อแผ่ขยายอิทธิพลของฝรั่งเศสในแอฟริกาตะวันตก เขายัง

สนับสนุนการสำรวจและการส่งหนารเข้าไปก่อนในของชายปั้งไอกอร์ (Ivory) และกีเนีย แม้ว่าการค้ารังท่าແண່ງนายกรัฐมนตรีของเพรีศรังท์ที่ 2 จะลืมสุกลงใน ค.ศ. 1885 แต่ลัทธิจักรวรรดิปิยมที่เข้าสนับสนุนก็ยังคงค้าเป็นท่อไป²⁹

4. อิทธิพลและความต้องการสร้างจักรวรรดิ เมื่ออิทธิพลรวมประเทศไคส์เตอร์ใน ค.ศ. 1870 ก็ต้องการสร้างจักรวรรดิของตนขึ้น โดยมุ่งความสนใจมาอยู่ที่นี่เชิญชี้งอยู่ทางชายฝั่งแอฟริกาเหนือ เมื่อปีรังเกลย์คุณเชียเป็นรัฐในอารักขาใน ค.ศ. 1881 ทำให้อิทธิพลแคนเดืองมาก ความไม่พอใจของชาวอิทธิลิทำให้เกิดเบรตติส (Bretsis) นักการเมืองชาตินิยมและเสรีนิยมได้รับคำแนะนำจากนายกรัฐมนตรี เขากองการสร้างอาณาจักรของอิทธิพลในแอฟริกา ระหว่างที่เขากำลังความล้มเหลวทั้งหมดนี้และออสเตรีย อิทธิลิรีบครองเมืองอัศสาม (Assab) ทางชายฝั่งเอธิโอเปีย (Eritrean) ของทะเลแดงในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1882 และปีกเมืองมัสซาوا (Massawa) ทางชายฝั่งค้านเคียงกันในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1885 ขั้นตอนนั้นอิทธิลิพยายามยึดอันดับเหนือจักรวรรดิเอธิโอเปีย (Ethiopia) ซึ่งเป็นคืนแคนที่อยู่ระหว่างทุบเทาเม่น้ำในล'และทะเลแดง แท้ความหวังของอิทธิลิที่จะสร้างอาณาจักรในแอฟริกาตะวันออกก็สูญเสียไปใน ค.ศ. 1896 เมื่อกองทัพอิทธิลิพ่ายแพ้แก่ฝ่ายเอธิโอเปียอย่างยับเยินในการสражรัมที่อะโดวา (Adowa) เอธิโอเปียจึงค่ารังเอกสาราท่อไปได้ แท้อิทธิลิยังครอบครองคืนแคนชายฝั่งทะเลลีดีอิทธิโซมาลีแลนด์ (Italy Somaliland) และเอธิโอเปีย (Eritrea)

ความพ่ายแพ้แก่เอธิโอเปียทำให้อิทธิลิระมัดระวังมากขึ้นในการเสี่ยงภัยทางอาณาจักร ใน ค.ศ. 1901 อิทธิลิเริ่มหายไปโดยชั่นจากเมืองทริปอลี (Tripoli) และไซเรนาика (Cyrenaica) แท้กว่าที่อิทธิลิจะยึดเมืองทั้งสองจากอาณาจักรอโกโนนก เป็น ค.ศ. 1911 แล้ว ค่าใช้จ่ายในการควบคุมอาณาจักรเป็นภาระหนักสำหรับผู้เสียภาษีชาวอิทธิลิ แท้ชาวอิทธิลิมีความภาคภูมิใจที่อิทธิลิสามารถต่ออาณาจักรໄก์ เข้าเวียดคืนแคนใหม่ที่ไคนาวาลีสเบีย (Libya)³⁰

5. อาณาจักรของเบอร์นี หลังจาก ค.ศ. 1870 การขยายตัวทางอุตสาหกรรมและ

ความสนใจค้านก่อสังหารานวีของเยอรมนีที่เพิ่มมากขึ้นเป็นการ เตรียมการสำหรับแผนการ นโยบายอาณานิคมแบบก้าวหน้าของเยอรมนี วันเดินกันจักรวรรดิอาณานิคมของเยอรมันคือ วันที่ 24 เมษายน ค.ศ. 1884 ซึ่งในวันนั้นบิスマาร์กได้ออกประกาศศุทธ์ฉบับรีฟ (Schutzbrief) ให้อำนาจแก่ ดร. ลีเดอริตซ์ (Dr. Liederitz) ทัวแทนค้าน การสำรวจและการพาณิชย์ให้ประกาศการคุ้มครองของเยอรมันเหนือแอฟริกาตะวันออกเฉียง-ใต้ ในเกือนทุกภาคของปีเคียวกัน บิสมาร์กได้มอบอำนาจแบบเดียวกันให้กับ ดร. นัคทิกอล (Dr. Nachtigal) ในคินแคนค้านแอฟริกาตะวันตกของโถกแลนด์ (Togoland) และคามเญรูน (Comeroon) และในปีเดียวกัน เยอรมันก็ยังนัดคินแคนครงล่าวกีเนีย (Gulf of Guinea) ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1885 บิสมาร์กยอมรับรองการนำยล ประโภชน์ของคาร์ล ปีเตอร์ส ในแอฟริกาตะวันออก และรับรองผลของการขยายตัวคินแคนใน ที่นั้น ซึ่งเรียกว่าแอฟริกาตะวันออกของเยอรมัน (German East Africa)

การขยายตัวคินแคนทั้งของเยอรมันและฝรั่งเศสในแอฟริกาไม่เหมือนกับการขยาย จักรวรรดิของอังกฤษ และนโยบายของทั้งสองประเทศคุ้มครองการรวมมือกันระหว่าง บิสมาร์กและเพร์ในมุขหัวของโถก ทั้งที่ปรากฏในการประชุมแห่งเบอร์ลินในปลาย ค.ศ. 1884 - ทัน ค.ศ. 1885 ซึ่งมีการวางแผนกลุ่มหัวอ่านชาติที่ก่อตั้งอาชีวกรรมอาช่องสีที่คินแคน ในแอฟริกาคุ้มครองครอบครองมันและจะจัดให้แก่หัวอ่านเจื่อน สนธิสัญญาเบอร์ลิน ค.ศ. 1885 (Berlin Treaty of 1885) จึงเป็นสนธิสัญญาแรกที่ใช้คำว่า เขตอิทธิพล (Sphere of Influence)

การประชุมแห่งเบอร์ลินให้แรงกระทุนที่สำคัญก่อสัมพันธ์กับจักรวรรดินิยม มันเป็นการ เผยแพร่การเคลื่อนไหวให้เป็นที่ทราบทั่วถึงกันในขณะที่มีการตั้งอัตราภาษีศุลกากรสูงและ นโยบายอื่น ๆ ของลัทธิชาตินิยมทางเศรษฐกิจ ทั้งมีการอ้างเหตุผลของลัทธิจักรวรรดินิยม ทางเศรษฐกิจและการรักษาดี จาก ค.ศ. 1885 เป็นต้นไป สัมพันธ์กับจักรวรรดินิยมจะมีความ ท่อเนื่องไปจนถึงส่วนภูมิภาคที่ 1 การท่อท่านลัทธิจักรวรรดินิยมในบางประเทศ เช่น ฝรั่งเศสและอิตาลีก็พลอยสูญหายไปค่อน 31

ในขณะที่เบอร์นีช้ายคินแคนในอารักขาในแอฟริกา 4 แห่งเปลี่ยนให้เป็นอาณาจักรโดยทรง โปรตุเกส์ให้สำรวจดินแล้วเข้าไปจากชายฝั่งตะวันออกของอาณานิคมและโกลาทางค้านตะวันตกและโมซัมบิก (Mozambique) ค้านตะวันออก 32 คันนั้นจึงถูกต่อไว้ในช่วงเวลาประมาณ 20 ปี ประเทศจารพรรคินิยมในยูโรป์ได้ครอบครองคินแคนเกือบทั้งหมดของแอฟริกาตอน ศ.ศ. 1875 คินแคนไม่ถึง 1 ใน 10 ของแอฟริกาที่เป็นอาณาจักรของประเทศในยูโรป แต่เมื่อถึง ศ.ศ. 1895 มีเพียงประมาณ 1 ใน 10 เท่านั้นที่ยังไม่ถูกได้ทำการครอบครองของประเทศยูโรป และการเจริญเติบโตที่น่าอ่านมุ่งแข่งขันกันในการสำรวจและครอบครองคินแคนในฐานะเจ้าอาณาจักรที่ยังใหม่

อาณาจักรของประเทศหาด้านใจในเอเชีย

สภาพการณ์ค้านอาณาจักรของประเทศหาด้านใจในยูโรปแคลกห่างจากแอฟริกา เอเชียไม่ได้เป็นที่น่ามีค่าหรือเข้าที่ไม่มีการครอบครอง คินแคนหลายแห่ง เช่น จีนและอินเดีย เป็นจารพรรคินิย์แก่แก่แล้วมีรูปแบบการบริหารและปราการในแบบที่แน่นอน สิ่งที่ชาวยูโรปต้องการจากเอเชียโดยเฉพาะจากจีนคือภัตตาคารค้า พากษาปราบคนล่าสินค้าฟุ่มเฟือย เช่น ผ้าไหม เครื่องด้วยชาม และพากหินมีค่าทั่ว ๆ เช่น หยก ชาบูโรปอย่างไรก็ล้วนค้า เหล่านี้โดยการแลกเปลี่ยนกับลินค้าโรงงาน อย่างไรก็ตาม ชาวจีนไม่ท้องการสินค้าคังกล่าว ล้วนที่ชาวจีนเชื่อเป็นจานวนมากที่อยู่ในชั้นต่ำ ได้รับการปลูกในอินเดียและพากพ้อค้าอังกฤษนำมาย เมื่อรัฐบาลจีนพยายามสะกัดกันการส่งอินมาในประเทศ อังกฤษก็เบิกจลาจลเป็นศศุภัย จีนซึ่งเป็นพื้นที่ของสังคրามดิน (Opium War 1839 – 1842)

สนธิสัญญาณกิง (Treaty of Nanking) ที่อังกฤษใช้บังคับจีนในเจ้อ-ไชยศิสครามปีนั้น เป็นสัญญาลักษณ์ของการบังคับครั้งท่อ ๆ มาที่ประเทศหาด้านใจตะวันตก ทำกับจีน ตามข้อกำหนดของสนธิสัญญา การค้าอินจะกลับคืนมาใหม่ และรัฐบาลจีนจะไม่แทรกแซงก่อไว้ ลังกฤษสามารถยึดครองเกาะช่องกงซึ่งเป็นคินแคนที่มีความสำคัญของจีน ในเวลาอีกไม่กี่ศุภราษฎร์มา ประเทศอื่น ๆ ก็หันข้อเรียกร้องของตนบ้าง ภายใต้ระบบสนธิสัญญา

ขึ้นอยู่เป็นปกติเมื่อจะห้ามถ่ายเมื่อส้านหัวเข็มคานูโรบี และในแทบทุกเมืองชาติ ประเทศมหาอำนาจที่
ตะวันออกไกลรับอนุญาตให้จัดตั้งเขตคุ้มครองพืชของชนเผ่า ซึ่งปลดปล่อยชาวนาเจ้าที่ลินค์ของตน ชาว
ญี่ปุ่นเป็นมากรอกเดินทางไปจีนโดยเรืออยู่กับกฎหมายของเมืองทางเดียวของตน (สิทธิสภาพนอกราช
อาณาเขต) รัฐบาลจีนยังถูกตัดออกไม่คุณในการควบคุมการค้ารายนอกราช เนื่องจากอ่านภาษาญี่ปุ่น
อย่างการให้จีนเก็บภาษีชาเขียวไม่เกินร้อยละ ๕ % รายได้ส่วนหนึ่งจำนวนนี้ก็จะถูกหักเป็น
ค่าปฏิกรณ์ธรรมส่วนรวมสำหรับผู้รัฐกราน ชาวจีนรู้จักใช้เดือนท่อชาติเศวตเซียนก็และเห็นว่าพวก
ผู้ชาวญี่ปุ่นเป็นภัยทั่วประเทศ ๓๓

ไม่ใช่เป็นวิธีการให้ชาวญี่ปุ่นบ้านมาเพื่อมังับชาวจีน ผลก็คือความเสียหาย
ที่สอนมันและศึกธรรมดังเดิม แม้ว่าชาวตะวันตกแห่งจะไม่ทราบดีถึงผลของการสมัย-
ใหม่ที่เขานำมาใช้กับสังคมที่ยังมั่นในวัฒนธรรมประเพณี ทั้งนักประวัติศาสตร์และนักภาษาญี่ปุ่น
มีความเห็นสอดคล้องกันโดยทั่วไปว่า อาการธรรมอุดสานกรรมสมัยใหม่เป็นผลลัพธ์ด้านวัฒนธรรม
ที่บุ่งบอกที่สุด เพราะมันทำลายและเปลี่ยนแปลงองค์กรของสังคมก่อนยุคเครื่องจักร รวมทั้ง
แนวปฏิบัติของชีวิตและแนวความคิด ในแนวโน้มว่าความเสียหายซึ่งบ้านโดยลักษณะรัฐวิรรค-
นิยม เป็นผลของการเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานจากวัฒนธรรมที่ไม่ได้รับการวางแผนมา
ก่อน จุดมุ่งหมายของชาวตะวันตกในจีนคือ การวางแผนและวางนโยบายโดยโซนจากกลุ่มนี้ที่
ต้องความเจริญก้าวหน้ากว่าเท่านั้น

การขยายอิทธิพลของอังกฤษในเอเชียหลังจาก ค.ศ. 1871 แล้ว ส่วนใหญ่
จำกัดขอบเขตอยู่ที่การกราดบ้านเจ้าที่ชาวอาชญาพรมแคนของจักรวรรคินเดียเพื่อสถาปัต-
น้ำการแทรกแซงของรัสเซีย อังกฤษจึงเข้ายึดครองบริเวณทุบเชอินท์ (Indus)
จากแคว้นซินด์ (Sind) สู่แคชเมียร์ซึ่งถูกครอบครองระหว่าง ค.ศ. 1840 - 1850 และ
ใน ค.ศ. 1876 ก็มีการรวมแคว้นบากูธิสถาน (Baluchistan) และอัฟกานิสถานก็
เปลี่ยนเป็นรัฐกันชนภายในให้อินเดียพลอังกฤษ ๓๔ ส่วนทางพรหมแคนค้านตะวันออกเฉียงเหนือของ
คินเดียนน์ อังกฤษมีชัยชนะเหนือแคว้นอัสสัม (Assam) และพม่าตอนล่างก่อน ค.ศ. 1871
ความพยายามของรัฐบาลที่จะขยายอิทธิพลของตน โโคจีนมาทางทิศใต้ตะวันตกก็เป็นการคุนการ
ขยายตัวของจักรวรรค์อังกฤษมาทางทิศใต้ตะวันออกของอินเดีย เช่นเดียวกัน การรุกคืบหน้า

ของรัสเซียในก้านกะวันตกเฉียงเหนือก็เป็นการบ้าความกลัวของอังกฤษและทำให้มีแผนที่จะคาน
อ่านารัสเซียในก้านนั้น ใน ค.ศ. 1885 ญี่ปุ่นชื่อ (Thebaw) ของหม่าทรงแสดงท่าที่
สมบูรณ์อิทธิพลของปั่งเหลสในพม่าอย่างเก็นซัก และยินยอมให้ลิขิแก่ปั่งเหลสที่จะสร้างทาง
รถไฟจากศรีสะเกษสู่นครมัณฑะเลย์ (Mandalay) ให้ปั่งเหลสเปิดธนาคารในเมืองหลวงของ
พม่า และหน้าประโภชน์จากเมืองที่นั่น อังกฤษจึงบีบค่าชาติให้พระองค์เจ้าหงษ์คำแนะนำจาก
อังกฤษ เมื่อพระเจ้าชี้บอหรงลังเดพระทัย อังกฤษจึงส่งกองทัพข้ามพรมแดนปราบราษฎร์พม่า
ยกเลิกสถาบันญี่ปุ่นของพม่า ในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1886 อังกฤษก็รวมพม่าเข้าเป็น
ส่วนหนึ่งของจักรวรรดิอินเดียของอังกฤษ

แท้ในขณะที่อังกฤษทำสังคมที่ก้านพม่า รัสเซียก็ควบโอลกาสีคากัวน
เป็นเกท (Penjdeh) ทางพรมแดนอีฟานีสถาน ความล่าเร็วนี้ทำให้รัสเซียส่งกำลัง
ทหารไปสู่แคว้นปามีร (Pamir) ซึ่งเชื่อมต่อ กับอินเดียใน ค.ศ. 1891 และหลังจาก
เกิดวิกฤตภารณ์และอังกฤษชูห้าสังคม รัสเซียก็จัดการทดลองกับอังกฤษใน ค.ศ. 1895
เพื่อแบ่งกินแคนที่เป็นกรันิตพิพาท ส่วนทางด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่นั้น ปั่งเหลสยกลา
ใน ค.ศ. 1893 ดังนั้นจึงเหลือแค่เพียงสหภาพซึ่งมีสภาพเป็นรัฐกันชนระหว่างอาณาจักรของ
อังกฤษและอาณาจักรของปั่งเหลส

หมู่เกาะทั่ว ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิกที่ก็เป็นเป้าหมายของการขยายที่ดินของ
สหราชอาณาจักรเซนกัน ใน ค.ศ. 1885 นิวเกินี (New Guinea) ถูกแบ่งออกระหว่าง
อังกฤษ ยอสันกาและเยอรมัน โดยยอสันกาได้ครึ่งหนึ่งทางด้านตะวันตก อังกฤษได้ 1 ใน
4 ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งเรียกว่าปีปู (Papua) และเยอรมันได้ 1 ใน 4 ด้าน
ตะวันออกเฉียงเหนือ เยอรมันนี้ยังได้ครอบครองหมู่เกาะไก้ ๗ ซึ่งเรียกว่า กลุ่มเกาะ
บิสмар์ค (Bismarck Archipelago) และหมู่เกาะมาเรียน่า (Marshall Islands)
ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ใน ค.ศ. 1899 เยอรมันซื้อหมู่เกาะคาโรไลน์ (Caroline
Islands) และหมู่เกาะมาเรียนา (Mariana Islands) จากสเปน และแบ่งหมู่เกาะ
ชาเมีย (Samoa) กับสหรัฐอเมริกา ใน ค.ศ. 1888 รัฐในบริเวณเหนือ (north Borneo)
หรือที่เรียกว่าซาราวัค (Sarawak) ก็ถูกอยู่ในอาณานิคมของอังกฤษ และระหว่าง ค.ศ.

1893 - 1900 ซึ่งกฤษกันวากหมู่เกาะโซโลมอนใต้ (South Solomon) หมู่เกาะกิลเบอร์ต (Gilbert) และหมู่เกาะตองกา (Tonga) ในขณะที่ปรังเศสปีคกรองหมู่เกาะโซไซอิตี (Society) หมู่เกาะมาเรเชล (Marquesas) และกลุ่มเกาะตูามูตู (Tuamotu Archipelago) 35

ในพุทธศักราชที่ 1890 เอเชียตะวันออกไกลถูกถ่ายเป็นจุดของการท่องเที่ยวระหว่างมหาอำนาจทั่วไป ซึ่งรวมถึงญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาเพื่อการซื้อขายและส่งเสริมการค้าและเมืองท่าตามถนนสัญญาของจีนยังไม่เป็นที่พอใจของมหาอำนาจจักรวรรดินิยม และทางทั้งสองฝ่ายได้พยายามให้ความต่อเนื่องอีก รัสเซียซึ่งใช้เวลาหลายศตวรรษในการขยายมาทางทะเลวันออกข้ามฟากญี่ปุ่นเรียกบอร์โรลูสิงดั่งแพชิฟิกใน ค.ศ. 1850 และรัสเซียได้สร้างเมืองท่าลาดติวอสต็อก (Vladivostok) ขึ้น ที่จากนั้นรัสเซียก็มีความสนใจไปบังคมณฑลเวียดนามและเกาหลี ญี่ปุ่นซึ่งต้องการขยายอิทธิพลให้แสวงหาที่ว่างมีพื้นที่ของตนเองในบริเวณนี้ เช่นกัน ใน ค.ศ. 1894 เกิดสงครามระหว่างจีนและญี่ปุ่นในเรื่องการแย่งอิทธิพลในเกาหลี ญี่ปุ่นเป็นฝ่ายชนะง่ายๆ จีนห้องยอมสละเกาหลีให้ญี่ปุ่นและยกเลิกสัมพันธิ์ของจีนในเกาหลี

ชาวญี่ปุ่นสักกังวลและประหาดีใจที่การแสวงขอากาศความตั้งใจและพลังของญี่ปุ่น และเมื่อมีที่หัวใจญี่ปุ่นต้องการขยายอิทธิพลที่จีนมากขึ้น ทุกประเทศจึงต้องพยายามรักษาอิทธิพลของตนด้วยการเข้ามายึดครองที่สามารถใช้เป็นเขตอิทธิพลได้ และอ้างสิทธิ์ต่าง ๆ นับบังคับจีน ที่อย่างเช่น ใน ค.ศ. 1897 เบอร์มีอ้างสิทธิ์การสัมหาริมชั้นนาเรียวเยรมัน 2 คนสำหรับการแทรกแซงค่ายกำลังอาวุธในชานกุง (Shantung) และรัฐบาลจีนก็ยอมให้เบอร์มีเข้าเมืองท่าเกียวเจา (Kiaochow) นอกจากนี้ปรังเศสอังกฤษและรัสเซียทั้งนี้บังคับรัฐบาลจีนให้ยอมยกเขตบริเวณรายดังที่สำคัญ ๆ ให้เป็นเขตอิทธิพลอีก ความระแวงและการซักถามกันระหว่างประเทศมหาอำนาจเท่านั้นที่ป้องกันส่วนที่เหลือของจีนจากการที่เป็นอาณาจักรโดยสิ้นเชิง

สมรู้อเมริกาซึ่งถูกถ่ายเป็นมหาอำนาจในแพชิฟิกใน ค.ศ. 1898 เมื่อสามารถ

ยิ่งพิลีบินส์ໄก้จากสเปน ໄก้เข้าแพรกแขวงในจีนเรื่องนั้น เพราะสมรัฐอเมริกาเกเรงว่าการค้าของตนเองก็เป็นจะถูกหักออก ด้านมหาอำนาจจีน ๆ ประสมความสำเร็จในการขยายการยึดครองที่นี่ในจีน รูมันเกริ่ว่าการทางประเทศ จอห์น เฮย์ (John Hay) แห่งสมรัฐอเมริกาจึงพยายามผลักกันนโยบาย "เปิดประเทศ" (Open Door Policy) ในจีน ซึ่งจะก้าวประกับบูรณาภิคินແคนของจีนและก่อท่านการบุกรุกของชาติอื่น และชาติท่อง ๆ จะมีอิทธิทธิ์ทางการค้าอย่างทั่วไปยังกัน

อังกฤษสนับสนุนนโยบายเปิดประเทศ เพราะเป็นนโยบายที่ดูเหมือนจะตอบแทนการคุกคามจากประเทศเพื่อนบ้านของจีนที่จะบ่นว่าตนแคนมากขึ้น แรมมหาอำนาจอื่น ๆ ในเห็นก้าวขึ้นโดยมาเจ็บนี้ เพราะหวังที่จะปักคินແคนของจีนเพิ่มขึ้น ใน ก.ศ. 1905 ญี่ปุ่นซึ่งไม่ยอมรับหลักการเปิดประเทศก็เริ่มเข้าแพรกแขวงในแหนครูเตี้ย มหาอำนาจอื่น ๆ ก็รวมโอกาสขยายอิทธิพลในจีนเรื่องนั้น ใน ก.ศ. 1912 อังกฤษได้รับอิทธิทธิ์ทางการค้าอย่างมากในอิเตา และใน ก.ศ. 1913 รัสเซียสถาปนารัฐในอาชีกขานเนื่องมองโกเลียอีกด้วย ³⁶

ลัทธิจักรวรรดินิยมของญี่ปุ่นในช่วงระหว่าง ก.ศ. 1871 - 1900 นำมายังตัวตนในแอฟริกา แอเชเชียและเอเชีย อังกฤษมีคินແคนเพิ่มถึง $4\frac{1}{4}$ ล้านตารางไมล์และประชากรในจักรวรรดิอาณาจักรของอังกฤษเพิ่มอีก 66 ล้านคน (ใน ก.ศ. 1900 สมเด็จพระราชนิวัติทรงยกให้เปิดการคินແคนที่มีประชากรเกือบ 400 ล้านคน มีคินແคนภายในตัวตนของครองซึ่งกว้างใหญ่กว่าเก่าอังกฤษถึง 40 เท่า) ปริ่งเศษมีคินແคนเพิ่ม $3\frac{1}{2}$ ล้านตารางไมล์และประชากรเพิ่มขึ้น 26 ล้านคน เบอร์นันดีจักรวรรดิอาณาจักรใหม่ถึง 1 ล้านตารางไมล์และประชากร 13 ล้านคน รัสเซียมีคินແคนเพิ่มอีก $\frac{1}{2}$ ล้านตารางไมล์และประชากรเพิ่ม $6\frac{1}{2}$ ล้านคน ในขณะที่อิหรัษมีคินແคนในครอบครองเพิ่ม 185,000 ตารางไมล์ และเพิ่มเมืองเพิ่ม 750,000 คน พระเจ้าเอลวิสก็แห่งเบลเยียมมีคินແคนส่วนพระองค์ในครอบครองถึง 900,000 ตารางไมล์และประชากร $8\frac{1}{2}$ ล้านคน นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ซึ่งโลกส่วนใหญ่ก็เป็นของชาวญี่ปุ่น ³⁷

แม้ว่าประเทศท่อง ๆ ที่มีส่วนร่วมในการแสร้งหาและครอบครองอาณาจักร

จะคาดหวังถึงผลกำไรค้านประเทศญี่ปุ่นและต้องการตักฟอกปล่อยชนห้างค้านการเงินจากคืนแคนของตน แต่ค่าใช้จ่ายในเรื่องกองทัพบก กองทัพเรือและการบริหารมันเกินกว่ารายได้โดยทรงจากมัน เป็นที่น่าสับสนว่าพยลินของญี่ปุ่นและญี่ปุ่นทุนเช่นเชลล์ โรดส์ (Cecil Rhodes) และพระเจ้าเลโอดอสปอลกันน์ไม่น่าจะรวมได้โดยปราศจากการใช้อำนาจครอบงำ ซึ่งเป็นการลืมเปลี่ยงคำใช้จ่ายมาก และในระยะยาวก็เป็นการกระตุ้นให้เกิดสัมภาระระหว่างประเทศ

ลัทธิอาณา尼คและลัทธินาวีใหม่ (New Navalism)

สิ่งที่ฟังประณยาส่วนชาติที่อยู่ในฐานะประเทศมหาอำนาจและประชากร มีความรักชาติคือ กองทัพเรือที่เข้มแข็งและนำเกรงชาม การทหารดึงเรื่องนี้อยู่ที่การสร้างสรรค์ลัทธิชาตินิยมทางเศรษฐกิจและลัทธิจักรวรรคินิยมแห่งชาติ อังกฤษได้ครอบครองฐานะมหาอำนาจขึ้นหนึ่งค้านกองทัพเรือ และยังคงเสถียรไม่ถูกทัพเรือที่นำเกรงชาม อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่ผ่านมา ประเทศมหาอำนาจในภาคพื้นทวีปบูรพาพิจารณาไว้ว่า กองทัพบกมีความสำคัญมากกว่ากองทัพเรือและใช้งบประมาณในการสร้างเสริมกองทัพบกมากกว่ากองทัพเรือ

ทราบจนกระทั่งประเทศมหาอำนาจในภาคพื้นทวีปบูรพาเริ่มแข็งขันกันในค้าน จักรวรรคินิยมทั้งในแอฟริกา เอเชีย และมหาสมุทรแปซิฟิก และจนกระทั่งมีการอ้างเหตุผลทางเศรษฐกิจของการใช้ลัทธิจักรวรรคินิยมกับคืนแคนภายนอก และความจำเป็นค้าน การตั้งกำแพงภาษีคุ้กคักการอย่างสูงของประเทศทาง ๆ เพื่อการคุ้มครองค้านรายได้ ประเทศเริ่มดึงแน่นอยู่ในสำนึกของประชาชนโดยทั่วไปแล้ว กองทัพเรือก็ได้รับการพิจารณา ว่ามีความสำคัญและความจำเป็นท่อฐานะมหาอำนาจและความมั่นคงของประเทศเพิ่มขึ้น เรื่อย ๆ

ตลอดทศวรรษที่ 1870 เมื่อขนาดและความลื้นเปลี่ยนของกองทัพบกเพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็ว รายจ่ายในเรื่องกองทัพเรือยังคงข้างต่ำและค่อนข้างหายตัว ค่าใช้จ่ายในกองทัพเรืออังกฤษประมาณ 50 ล้านกอล์ดล่าร์ ปริ่งເມສ 37½ ล้านกอล์ดล่าร์ รัสเซีย 11¼

ล้านคอลลาร์ และเยอรมันี 8^{3/4} ล้านคอลลาร์ แต่เมื่อรัสเซียพบว่าในการกระบวนการกระหั่งกับ อังกฤษใน ค.ศ. 1878 นั้น กองทัพเรือรัสเซียถูกกองทัพเรืออังกฤษยำเป็นกองสแนกติโน่เบิล (Constantinople) และในขณะที่การกระบวนการกระหั่งกันมีที่ท่าว่าจะ เป็นในแนวที่กว้าง ขึ้นทั้งในเบอร์เซีย ชนเดียและตะวันออกไกล รัสเซียก็เพิ่มการสร้างกองทัพให้เข้มแข็งขึ้น ในช่วงระยะเวลาอันสั้น โดยสร้างฐานทัพเรือที่แข็งแกร่งที่โอดেสสา (Odessa) และลาติวอสโกด และเพิ่มค่าใช้จ่ายทางเรือใน ค.ศ. 1886 เป็น 18^{3/4} ล้านคอลลาร์ ฝรั่งเศสก็เข่นกันเห็นว่าการที่ตนไม่สามารถสะกัดกันอังกฤษทั้งในอิมิป์แล็ฟม่าได้ เพราะ ฝรั่งเศสมีกองทัพเรือที่ค่อยกว่า รูบานาจิจิเพิ่มค่าใช้จ่ายค้านกองทัพเรือเป็น 40 ล้านคอลลาร์ ใน ค.ศ. 1886 และอีก 2 ปีต่อมา อิตาลีก็เพิ่มภาระหนักให้แก่ประชากรของตน คัญการใช้เงินถึง 30 ล้านคอลลาร์ เพื่อเสริมสร้างกองทัพเรือ

อังกฤษสืบทราบหน้าการที่รัสเซียและฝรั่งเศสร้างเสริมกองทัพเรือ เพราะ เป็นการห้ามความเป็นหนึ่งค้านจักรวรรดิของอังกฤษในทุกแห่งหน และกำลังทางนาวีที่ เพิ่มขึ้นของประเทศทั้งสองนี้ เมื่อร่วมกันแล้วจะทำให้การห้ามคัดกันมีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น แม้ว่ากองเรือรบของอังกฤษจะเท่าเทียมกับกองเรือรบของฝรั่งเศสและรัสเซียใน ทะเลลึก แต่มันยากที่จะตรวจตราอาณาจักรของอังกฤษทั้งหมด และกำจัดการโจมตีโดย เรือลากกระเบนซึ่งรัสเซียและฝรั่งเศสมีความชำนาญ เมื่ออังกฤษได้ลายเป็นประเทศ อุตสาหกรรมและเคมีภัณฑ์และอาหาร ส่วนรับผลเมืองอังกฤษขึ้นอยู่กับการค้าและการขนส่ง ทางทะเล ซึ่งถูกจัดการโดยรัฐบาลอังกฤษซึ่งหวังก่อความไม่สงบในประเทศของอังกฤษ

ใน ค.ศ. 1888 คณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยนายพลเรืออังกฤษ 3 คน ซึ่งได้รับแต่งตั้งเพื่อรายงานเรื่องกิจการนาวีได้ให้ความเห็นว่าในคราวเลี้ยงเวลาที่จะสร้าง เสริมกำลังของอังกฤษให้เหนือกว่ารัสเซียและฝรั่งเศส ลอร์ดจอร์จ แฮมิลตัน (Lord George Hamilton) ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทหารเรือในรูบานาจของมาร์เกส ซอสเบอร์ (Marquess of Salisbury) ได้สนับสนุนการสร้างมาตรฐานแบบเทียบเท่าส่อง มหาอำนาจ และใน ค.ศ. 1889 เขาถูกยกตำแหน่งราชบุตรศึกษาเป็นกัณฑ์ทางนาวี

(Naval Defense Act) ซึ่งเพิ่มกำลังทางนาวีของอังกฤษเป็น 318,000 ตันในเวลา $4\frac{1}{2}$ ปี และใน ค.ศ. 1890 ทำให้จักรวรรดิอังกฤษขึ้นสูงถึง $86\frac{1}{2}$ ล้านคอลลาร์

เพื่อตอบโต้การกระทำของอังกฤษ ทั้งฝรั่งเศสและรัสเซียเพิ่มงบประมาณทางทหารเรือประจำหนึ่งล้านคอลลาร์และเป็นพันธมิตรในการป้องกันร่วมกัน ใน ค.ศ. 1890 เคนท์เลโอด์ ฟอน คาปริวี (Count Leo von Caprivi) ผู้สืบทราบแห่งที่ราชบัลลังก์ได้รับการสนับสนุนจากจักรพรรดิวิลเลียมที่ 2 (William II) จนสภาไชชtag (Reichstag) อนุมัติงบประมาณในการสร้างกองทัพเรือเยอรมันและเพิ่มการลงทุนถึง $22\frac{1}{2}$ ล้านคอลลาร์ และในปีเดียวกันสมาร์กอเมริกาเพิ่มกองเรือขึ้นอีกถึง 100 ลำ และหัตถ์จากนั้นไม่นานญี่ปุ่นก็เพิ่มกำลังกองทัพเรือของตนอีก 38

ในไม้ข้ามภูมิของลันเชอร์ฟิลด์ก็เริ่มก่อรูปขึ้นในประเทศเหล่านี้ และได้รับการเผยแพร่องค์ความเชิงขั้น และในเวลาไม่นานนัก มวลชนก็พลอยชาบชี้ไปกับทฤษฎีเหล่านี้ นักทฤษฎีทางนาวีที่มีชื่อเสียงที่สุดของศตวรรษที่ 1890 คือนายทหารเรือชาวอเมริกันชื่อ รอร์ยาลฟ์ เฟรด มาหาน (Captain Alfred Mahan) หนังสือที่มีชื่อเสียงของเขาก็คือ "อิทธิพลของมหาอำนาจทางทะเลและการปฏิรูปฝรั่งเศสและจักรวรรดิ (The Influence of Sea Power upon the French Revolution and Empire)" ซึ่งปรากฏใน ค.ศ. 1892 และเรื่อง "ชีวิตของเนลสัน" (Life of Nelson) ซึ่งแพร่หลายใน ค.ศ. 1897

ใน ค.ศ. 1894 สันนิบาตทหารเรือ (Navy League) ได้รับการก่อตั้งขึ้น ในอังกฤษเพื่อเผยแพร่ความคิดถ้าการส่งเสริมทางนาวี และในเยอรมนีก็มีการจัดตั้งองค์กรแบบเดียวกันใน ค.ศ. 1897 และเสนอถึงว่าการทหารเรือตอนใหม่คืออัลเฟรด ฟอน ทิรปิตซ์ (Alfred von Tirpitz) ซึ่งอ่านงานของรอร์ยาลฟ์มาหานอย่างใจจิกใจ จึงได้สรุปว่า ฐานะของเยอรมันในโลกกล้ายกับหอยที่ไม่มีเปลือกหุ้ม

การอ้างเหตุผลนานาประการถูกนำมาริบเพื่อยืนยันให้ประชาชนเห็นว่า เขายัง

ควรสนับสนุนกองทัพเรือให้เข้มแข็งขึ้น ซึ่งจะเป็นรูปแบบหนึ่งของการค้าประทัศน์แห่งชาติ สำหรับกองเรือพาณิชย์และการค้าทางประเทศ เนரะกองทัพเรือจะคุ้มครองพอกาและนักลงทุน นักห้องเที่ยวและพากเบย์พาร์คานา และนำรำเปีบและความมั่นคงปลอดภัย มาสู่ประชาชนที่ล้านดงและช่วยในการพัฒนาคนเมืองนั้น และมันจะทำให้เกียรติภูมิของตน ที่เจริญแล้วสูงขึ้นและเป็นการให้ความเชื่อมั่นที่จะมีธิรัฐเสียงในดินแดนท่าง ๆ ของโลก ตามมาตราจากกองทัพเรือที่มีอาวุภัค จะไม่มีชาติใดที่สามารถเป็นมหาอำนาจโลกได้ ท้า ประมาจากอ่านใจค้านจกรวรรค ประเทศไทยจะไม่สามารถเป็นมหาอำนาจ และทราบ หลักของชีววิทยาแบบการวิน ชาติที่อยู่ในฐานะรองลงไปจะเสื่อมสลายและหายไปที่สุด

ทั้งนี้ด้วยทางน้ำวิธีเดียวเป็นที่ปิยมเป็นพิเศษในตอนท้ายของหลวงปู่ 1890 และเป็นที่ประจักษ์โดยชัดเจน 2 ประการ ประการแรกคือ คำใช้จ่ายทางน้ำวิธีเดียว ที่น้ำเงินเดียว ๆ ใน ก.ศ. 1900 อั้งกฤษใช้เงินถึง 130 ล้านบาทถ้วน ปริ้งเศส $62\frac{1}{2}$ ล้าน รัสเซีย $42\frac{1}{2}$ ล้าน เบอร์นี $37\frac{1}{2}$ ล้าน และอิกาสี $22\frac{1}{2}$ ล้านบาทถ้วน ประการที่สองคือ พระองค์ทรงมีพระราชดำริที่นิยมลัทธิมาร์กซ์ (Marxism) ทางกิจกรรมสุน ภูมานามาด้วย และนิยมเป็นภารกิจของประเทศไทย ลัทธิทางน้ำวิธีเดียวเป็นผลิตภัณฑ์โดย ภารมชาติของการรวมกันระหว่างลัทธิชาตินิยมเศรษฐกิจ (economic Nationalism) และจักรวรรดินิยมแบบชาตินิยม (national Imperialism) ³⁹

การแข่งขันชาติระหว่างประเทศไทยจักรวรรดินิยม

ในฤก្សร้อน ก.ศ. 1897 อั้งกฤษมีการเฉลิมฉลองการครองราชย์ครบ 60 ปี ของสมเด็จพระราชนิภาณวิคตอเรีย ซึ่งในปีนี้เองที่เป็นการแสดงถึงอ่านใจอันสูงสุดของ อั้งกฤษ และเป็นการสะท้อนถึงความก้าวหน้าค้านวัสดุ ค้านอุตสาหกรรมและการผลิต ของ กรณีส่วนร่วมของมวลชนในวรรณกรรมและการเมือง ของความร่าเริงของอั้งกฤษ และ เนื้อหาความอ่อนน้อมถ่อมตนของจักรวรรคที่ยังใหม่และอ่านใจทางทะเลซึ่งจักรวรรคกำรงอยู่ เมื่อสมเด็จพระราชนิภาณวิคตอเรียเสด็จเสวยราชย์ใน ก.ศ. 1837 นั้น อั้งกฤษเป็น มหาอ่านใจทางค้านอาณาจักรและมีกำลังทางเรือพอประมาณ แท่นในช่วง 2 ศตวรรษ

ก.ศ. 1877 - 1897) ที่ลัทธิจักรวรรคินิยมของบุโรปเพิ่มการกระซิบอ่านจากชื่นชังกฤษໄก์ครอบครองคินแคนและประชากรภาคโพ้นทะเลที่มีปริมาณมากกว่าประเทศคูแซงในภาคทึนหัวปีรวมกันทั้งหมด ในการแข่งขันทางนาวี อังกฤษก็ล้าหน้าประเทศคูแซง ในปลายคริสต์ศักราชที่ 19 ทั้งลัทธินาวีและลัทธิจักรวรรคินิยมจึงเป็นหลักสำคัญที่สุดของพระทูชาและเป้าหมายสูงสุดของการเลือดสังเวย์ในอังกฤษ ซึ่งทั้งสองประการนี้สมเด็จพระราชนินานาภิการเรียกเป็นสัญญาณพิเศษสำคัญที่สุด ในขณะที่ศิปิลิงเป็นราชกิจที่มีชื่อเสียงที่สุด และอะร์มูนค์ของชื่อสเบอร์และเซนเบอร์ลอนเป็นศูนย์กลางค้านข้าราชการ (การเมือง) ที่ໄก์บันความนิยมมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองและประชาธิริยาอังกฤษในขณะนั้นไม่ได้คิดว่า จักรวรรคิอังกฤษบรรลุถึงจุดครุ่งเรื่องที่สุดในค.ศ. 1897 เพราะอังกฤษมีอำนาจในทุกส่วนของโลกและยังมีอำนาจทางทะเลอย่างล้นเหลือ ทั้งนั้นยังกฤษจะห้องซ้ายหัวท่อไปเรื่อย ๆ อังกฤษเพียงแค่ห้องจำ ก็ขอบเขตของลัทธิจักรวรรคินิยมของประเทศอื่น โดยเฉพาะรัสเซีย ฝรั่งเศส และเบอร์นี สตานการณ์ในเวลาอันถัดจะหมายความสุ่ม ความส่าเร็จของญี่ปุ่นในค.ศ. 1895 ในการสังหารามกันจัน ซึ่งนอกจัดจะแสดงถึงความอ่อนแอกองจันและทำให้ลัทธิจักรวรรคินิยมรุกล้ำเข้าไปในตะวันออกไกลมากขึ้น ยังทำให้ญี่ปุ่นเป็นศัตรูใหญ่ของอังกฤษ ในการห่อหักความหวาดใจของรัสเซียในคินแคนส่วนนั้น ใน ค.ศ. 1897 สังหารามระหว่างกรีซและตุรกี (Graeco-Turkish War) ก็ทำให้บทบาทของอังกฤษในการแก้ไขภัยทางตะวันออกไกลเกินไป สงสารามระหว่างสเปนและสหราชอาณาจักรเมืองล่าให้ประเทศในภาคทึนหัวที่เป็นคู่แข่งอังกฤษ เกิดความวิตก เพราะเป็นการนำอาสาสน์รุ่นเมืองรุ่นมาสู่ มหาสมุทรแปซิฟิกและตะวันออกไกลในฐานะประเทศใหญ่ที่จะคานอำนาจของเบอร์นี ฝรั่งเศส และรัสเซีย อังกฤษได้ส่วนแบ่งที่ดีในเขตเช่นและสัมปทานทั่ว ๆ จากจันในเดือนเมษายน ค.ศ. 1898 ซึ่งเป็นเพียงไม่กี่วันก่อนที่ป่ายสหราชอาณาจักรสัมภาระที่อ่าวมนิลา ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดสิ่งที่สร้างความไม่พอใจให้แก่กองทัพเบอร์นีมาก

แต่ใน ค.ศ. 1897 - 1898 อังกฤษมุ่งความสนใจมาที่เยอรมันและรัสเซีย โดยเฉพาะ

จากนกนเนื้อที่จากอิมปีรีส์แอลมูก็อกโภ แกนนี้มีชื่อง่วงที่เห็นเก็นศักดิ์ ทางเหนือของ เคปโกลอนี (Cape Colony) ประกอบด้วยสาธารณรัฐบัวร์แห่งบรานสวัล และรัฐอิสระโอลเรนซ์ (Orange Free State) ส่วนอิกินแคนหนึ่งคือ ทางตอนใต้ของอิมปีรี ซึ่งครอบคลุมที่ราบอุ่นชุกานของแม่น้ำในลักษณะนี้ ซึ่งมีตั้งแต่ที่มาห์ดี (Mahdi - สมญา ของผู้นำของพวกที่หลังไกล์ในศาสนาที่สมมติว่าเป็นศูภแทนของพระเจ้าของพากนอสเล็ม) และสาวกชนເຢ່າເກວິຫ (Dervishes) ที่บ้ากษัตริย์คิดแกนส่วนนี้และข่านนายพล ชาร์ลส์ กอร์กอน (Charles Gorden) และกองทหารอังกฤษที่คาร์ทูม (Khartum) ใน ค.ศ. 1885 แล้ว คินแกนส่วนนี้ก็เป็นที่ขยายตัวและยังไม่มีมหาอำนาจใดอ้างสิทธิ์เป็น เจ้าของ เป็นของจากชุกานเป็นคินแกนที่มีโครงระบบและความยากลำบากของภูมิประเทศ ตลอดจนชื่อเสียงการท่อสู่ที่คุ้นเคยของพากนอสเล็ม ที่อังกฤษจึงไม่ได้เกรงวันที่จะเอาชัยชนะ ใน ช่วรระยะหนึ่ง อังกฤษพยายามใช้จักรภพใจที่จะส่งวนมันไว้เพื่อแยกออกจากมหาอำนาจอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ในทศวรรษที่ 1890 ปรั่งເສດແສคงให้เห็นประจักษ์ว่ามีความสนใจในชุกาน ซึ่งอังกฤษเห็นว่า เป็นอันตรายที่ความมั่นคงของอาณาจักรอังกฤษในแอฟริกา เพราะนับตั้งแต่อังกฤษยึดอิมปีรี ใน ค.ศ. 1882 ได้แล้ว รัฐบาลปรั่งເສດเร่งเร้าให้อังกฤษเพิกถอนการยึดครองอิมปีรี และเมื่ออังกฤษไม่มีท่าที่จะถอนตัว รัฐบาลปรั่งເສດจึงคิดว่าต้องปรั่งເສດยึดทันแม่น้ำในล ฝรั่งເສດสามารถตัดแหล่งน้ำของอิมปีรี ก่อนล้างและบังคับให้อังกฤษก้องถอนตัวออก นอกจาก นี้ ทั้งนักการ เมืองและนักหนังสือพิมพ์ปรั่งເສດจำนวนมากคิดว่า การสร้างจักรวรรดิปรั่งເສດใน ยิ่งใหญ่มันจะเป็นลิ่งที่หมายสมอย่างยิ่งในการสร้างแนวระดับโลกจากโซมาลีแลนด์ (Somaliland) ทางตะวันตกชานชุกานสู่เซเนกัล (Senegal) ทางด้านออกแลนดิก

ในชั้นแรกปรั่งເສດเลือกให้กลวิธีทางการทุกชั้น ให้รับการสนับสนุนจากรัสเซียและ ในบางครั้งจากเยอรมนี เมื่ออังกฤษให้เลโอป์ล์ดที่ 2 เช่าส่วนหนึ่งของชุกานใน ค.ศ. 1894 ปรั่งເສດซึ่งได้รับการสนับสนุนจากเยอรมนีก็รักษาไว้ในเลโอป์ล์ดยกเลิกสัญญาเช่าและ แสวงหาผลประโยชน์มากชั้นโดยการท่อท่านอังกฤษ กังนั้นเมื่อพระเจ้าเมเนเลก (Menelek) แห่งอะบีสิเนีย (Abyssinia) หรือเอธิโอเปียอ้างสิทธิ์ในชุกาน อังกฤษพยายามทำให้ การอ้างสิทธิ์กังกล่าวเป็นโน้มถ่วงการสนับสนุนอิกิลีให้ยังคงไว้เนิย ทั้งปรั่งເສດและรัสเซีย

จึงสนับสนุนพระเจ้าเมเนเดอก็วยอาวุชยูทธภัมพ์ท่าง ๆ จนกองทัพอะบีสซีเนียสามารถโจมตีพวงอิกาลเพี้ยนในการรบที่อะโโควา (Adowa) ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1896

หลังจากเหตุการณ์ที่อะโโควาไม่นาน รัฐบาลปั่งเศสก็สนใจที่จะแทรกแซงโดยตรงในชูคาณ และเลือกร้อยเอกมาร์ซองค์ (J. B. Marchand) ให้นำกำลังทหารไปที่นั้น เมื่อมาร์ซองค์ออกจากปารีสในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1896 รัฐมนตรีที่ค้ำประเทพบั่งเศส คือกานบเรียล อาโนโต (Gabriel Hanotaux) ปืนยันว่าฝรั่งเศสเตรียมพร้อมที่จะหอบัญถักรับ อังกฤษ แผนการที่อาโนโวหัวใจไว้สำหรับมาร์ซองค์คือ นำกำลังทหารที่ได้รับการคัดเลือกมา เช่นกันและนายทหารฝรั่งเศสจะเดินทางระยะยาวไปทางด้านตะวันออกจากราชอาณาจักรบรูซัลล์ (Brazzaville) ในกองโ果ของฝรั่งเศสที่หมู่บ้านฟ้าโซดา (Fashoda) ในชูคาณ ชั่ง มาร์ซองค์จะได้รับการเสริมกำลังจากกองทัพอะบีสซีเนีย และกองกำลังสนับสนุนของฝรั่งเศส ที่ดิจูตี (Djibouti) ทางด้านตะวันออก

ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1897 มาร์ซองค์เดินทางจากราชอาณาจักรบรูซัลล์ไปตามลำน้ำ กองโ果ค่ายเรือกลไฟล่าเด็ก ๆ ชั่งบางครั้งก็ถูกแบกหามและลากบานสันน้ำที่เป็นภูเขาระหว่าง ที่ราบลุ่มแม่น้ำกองโ果และแม่น้ำไนล์ ชั่งน้ำเป็นการอยู่ภัยที่น้ำทึบเกินมากที่สุดครั้งหนึ่งของ มนุษย์ ชั่งในที่สุดเขาก็เดินทางถึงฟ้าโซดาในวันที่ 10 กรกฎาคม ค.ศ. 1898 และซักซึ่ง ฝรั่งเศสซึ่งอยู่อาศัยที่หมู่บ้านนี้ อย่างไรก็ตาม เขายังประสบความล้มเหลวในการรอคอยกำลัง สนับสนุนจากดิจูตีและอะบีสซีเนีย ชั่งแผนเตรียมการของฝรั่งเศสครั้งนี้แย่มาก และเมื่อถึง เวลาที่กองกำลังเหล่านี้สามารถมาช่วยเหลือเข้าได้ กองกำลังของอังกฤษก็ได้เคลื่อนเข้ามา อย่างมีชัยชนะ

รัฐบาลอังกฤษทราบที่ถึงแผนการของฝรั่งเศสและหันใจที่จะรุกเพื่อต่อต้าน ใน เดือนกุหลาบ ค.ศ. 1897 จอมพลอํร์กาวอลสเลย์ (Lord Wolseley) แม่ทัพบกของ อังกฤษซึ่งเป็นผู้ที่สั่งครองครองอียิปต์ใน ค.ศ. 1882 ໄกสั่งให้นายพลอราเชิโร่ คิชเชนเนอร์ (Horatio Kitchener) ผู้มีความสามารถทางทหารอังกฤษในอียิปต์ให้เตรียมกำลังสนับสนุนอังกฤษ - อียิปต์ ให้พร้อมสำหรับการยึดคราบัลทูม (Khartum) และการเข้าชนะชูคาณทั้งหมด ในเดือน ธันวาคม เอกอัครราชทูทองกฤษในปารีสได้เดือนนาข่าวโนโวหัวใจในยุโรป

นอกจากอังกฤษที่จะมีสิทธิในการครอบครองคัมภีร์ ก็ยังมีการของหุนเสาร์ อิซเซนเนอร์ ได้รวมรวมกำลังทหารอังกฤษและอียิปต์จำนวน 25,000 คน และรุกคืบหน้าจากไครโตรสูเม่นำ ในเดือนกุมภาพันธ์ในเดือนเมษายน พ.ศ. 1898 เข้าปราบมาราชารัฟฟี่เมืองที่ถือว่าเป็นอิฐมารา (Albara) และวันที่ 2 กันยายน ปีเดียวกันพัชรังกฤษได้ปราบปรามพวกเกอวิช จำนวนกว่า 40,000 คน ในพื้นที่โอมดูร์เม้น (Omdurmen) พวกเกอวิชถูกฆ่าตายประมาณ 10,000 คน และบาดเจ็บรุนแรง 5,000 คน ในขณะที่อังกฤษ ตายเพียง 50 คน และบาดเจ็บประมาณ 200 คน

คัลิฟ้า (Khalifa) ซึ่งเป็นผู้ลึกลับคำแนะนำของคนนัดให้หนึ่งการตามล่าและการฆ่าจากพวกพ้องชนเผ่าของตนเอง แท็กกำลังของเขากลับสลายโดยลิ้นเจิง กองกำลังของอังกฤษ ครอบครองอาณานิคมและประกาศว่าอังกฤษเป็นรัฐในอารักขาของอังกฤษ ยังคงเหลือแท็กกองกำลัง ฝรั่งเศสที่ฟ้าขาวซึ่งอังกฤษก่อจักรการ ดังนั้นเมื่อพัชรังกฤษเดินทางเข้ามาตามลำนำ้ในลักษณะ ประจัญหน้ากับกองกำลังฝรั่งเศสที่ฟ้าขาวซึ่งเป็นเชกที่แม่น้ำไนล์ขาว (The White Nile) ชานานกับพรมแดนของอียิปต์เป็น เนื่องจากความคุ้มแม่น้ำในลักษณะ เป็นเดินพัน ทั้งสองประเทศ จึงต้องมีการต่อสู้กันที่บริเวณที่ชื่อว่าช่องแคบดอนกอนและปาเรช 40

ความกันเด็นในฝรั่งเศสและอังกฤษเรื่องฟ้าขาวคับบังเรื่องส่งครามสเปน อเมริกาและปัญหาทะเลวันออกไก่ คนจำนวนมากของทั้งสองประเทศเรียกร้องให้ทำส่งคราม และชี้ว่าและหนึ่งที่รัฐบาลของทั้งสองประเทศนี้ทำให้มีความประนีประนอม อย่างไรก็ตาม ฝรั่งเศส ไม่ยอมในฐานะที่จะทำส่งครามให้สำเร็จ รัสเซียไม่ให้การช่วยเหลือทั้งพับกและพาร์เรอ และ ก่อสังหารเรื่องของฝรั่งเศสเองก็อยกว่าอังกฤษอย่างน่าตกใจ ยิ่งกว่านั้นฝรั่งเศสยังมีการแทรก แยกลงในจากเรื่องคดีเดรย์ฟุส (The Dreyfus Affair) ในขณะที่อังกฤษรวมเป็น อันหนึ่งอันเดียวกันและลงมือก่อจลาจล ในสถานการณ์ เช่นนายเตโอลิล เดลคาสเซ (Théophile Delcassé) ซึ่งรับคำแนะนำที่จากนายอาโนโกราให้ถอนทหารจากฟ้าขาว ในวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 1898 ช่วงของฝรั่งเศสถูกซักจุ้งและมาร์ซองค์ก้อนหัวไป อนุสัญญา ระหว่างอังกฤษ - ฝรั่งเศสในเดือนมีนาคม พ.ศ. 1899 ก็เป็นการยุติการ戈ทัยงอย่างเป็น

ทางการ ฝรั่งเศสได้รับอนุญาตให้รักษาไว้ (Wadai) ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของทะเลสาบ查ด (Chad) แท้ท้องยกเลิกการอ้างสิทธิในชูคาณ และยอมรับว่ามันเป็นเขตในการรักษาของอังกฤษ อังกฤษจึงประสบความสำเร็จในการปิดทองทางของอ่านเจ้าจักรพรรดิจากไครโรมานาสู๊เคน โคลินี และไคโครอนครองคินแคนดิกท์อันยาวถึง 2,600 ไมล์ ทางใต้จากเมืองท่าอะเล็กซานเดรีย (Alexandria) ทางชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียนมาสู่ฝั่งมหาสมุทรอินเดีย⁴¹

อย่างไรก็ตาม หลังจากวิกฤตการณ์ฟาร์โกฯ ผ่านพ้นไปได้ แม้ประเทศนั้นของทั้งสองประเทศจะเพิ่มความเดียวกันแค่นี้ก็ยังคง และฝรั่งเศสจะได้รับความอัปยศจากการพ่ายแพ้ครั้งนี้มาก แต่รูปแบบของทั้งสองประเทศพยายามที่จะปรับปรุงความสัมพันธ์และหลีกเลี่ยงการประชุมหน้าที่อาจนำไปสู่สังคม ซึ่งเท่ากับเป็นการเริ่มต้นบุคคลความเชื่อใจอันศรัทธาในระหว่างอังกฤษ - ฝรั่งเศส ความเชื่อใจระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส (Anglo-French Entente)

ต.ค. 1904 นี้ รวมถึงการมีระเบียบระ奔跑ในข้อตกลงเรื่องอาชญากรรมและคืนแทนที่ประเทศทั้งสองมีความสนใจและผลประโยชน์ทั้งในแอฟริกา สยาม มาคาดสกาล และสหทิในการจับป่าวนอกชายฝั่งปีศาจแอลน์ ซึ่งกษัตริย์ในอังกฤษและชูคาณอย่างเดียวที่ในขณะที่ยอมรับสิทธิของฝรั่งเศสในเมอร์อกโภเป็นการตอบแทน

ในทศวรรษของอังกฤษ แอฟริกาใต้เป็นคืนแทนที่สำคัญที่สุดซึ่งอังกฤษได้รับจากการแบ่งทรัพยากริมแม่น้ำใน ค.ศ. 1806 เมื่ออังกฤษยึดเคปทาวน์ (Cape Town) จากเพาเวอร์ดัช (Dutch) อังกฤษได้ทำเป็นเมืองท่าสำหรับห้าเรือของตนในระหว่างเส้นทางสู่อินเดีย พวกเบียร์สายท่อเพาเวอร์ (Boer) ซึ่งห้องการรักษาเอกสารของตนจึงมอบเข้าไปยังคืนแทนท่อนในและสร้างรัฐอิสระโดยเร่งๆ และสาธารณรัฐบรานสวัลล์ แท่การค้นพบทองคำและเพชรในแอฟริกาใต้หลังจาก ค.ศ. 1886 ทำให้ชาวอังกฤษซึ่งไปทั่งหลักแหล่งในอาชญากรรมมาก หลังในล่ามามาก และเป็นสาเหตุให้เกิดการท่อสู้ระหว่างเพาเวอร์และเพาเวอร์อังกฤษ⁴²

ความพยายามของ ดร. เจมส์สัน (Dr. L. Storr Jameson) ที่จะโจมตีสาธารณรัฐบรานสวัลล์ในปลายเดือนธันวาคม ค.ศ. 1895 ประสบความล้มเหลว ประกอบกับการที่เพาเวอร์อังกฤษแสดงความปราณีต่อบรรคาผู้นำที่ก่อการครั้งนี้ให้สร้างความชื่นในแก่เพาเวอร์ ความแข็งกร้าวของเพาเวอร์ที่ toolkit การกระทำของฝ่ายอังกฤษ หรือ การเลือกตั้งพอลลัส ครูเกอร์

(Paulus Kruger) ซึ่งมีนโยบายที่ห้ามพากอยท์ลันเดอร์ (uitlanders - คนงานชาวบุรุษส่วนใหญ่เป็นชาวอังกฤษที่เข้าไปทำงานในแอฟริกาใต้) ในค่ายทั่วประเทศ ประมาณปีของทราบสวัสดิ์อิกครังหนึ่งใน ค.ศ. 1898 เป็นเวลา 5 ปี และทราบสวัสดิ์ต่อร่วมเป็นพันธมิตรทางการทหารกับรัฐบาลโปรตุเกส

ความตึงใจของรัฐบาลอังกฤษและพากนายทุนอังกฤษในแอฟริกาใต้ที่จะยึดครองคืนแคนอนที่มีชื่อว่า “สุกชองแอฟริกา” ให้ท่าให้พากมัวร์ไม่พอใจและเตรียมการรับมือในพื้นที่ของอังกฤษ ซึ่งกว้างขวางอันกว้างอังกฤษในระยะทาง 2,000 ไมล์จากเคปทาวน์ขึ้นไปทางเหนือ ญี่ปุ่นและรัฐของโอลิฟ คินแคนของพากมัวร์ ซึ่งอังกฤษจะถูกทางปิดช่องว่างนี้ นโยบายคังกล่าวกระตุ้นให้เกิดการกระทำทั่วประเทศห่วงพากอังกฤษและพากมัวร์ซึ่งหวังมากขึ้นทุกที่ และพากมัวร์ทราบคิว่านโยบายของอังกฤษอาจทำให้ทราบสวัสดิ์ท้องญี่ปุ่นเสียเอกสารทางค้านอังกฤษนั้นทั้งเชอร์อัลเฟรด มิลเนอร์ (Sir Alfred Milner) ข้าหลวงใหญ่อังกฤษประจำแอฟริกาใต้และนายโจเซฟ เชมเบอร์เลน (Joseph Chamberlain) รัฐมนตรีว่าการอาชญาณมีความเห็นพ้องกันนายเซซิล โรดส์ (Cecil Rhodes) ที่จะอ้างถึงความมุกข์ยากของพากอยท์ลันเดอร์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกรรมกรในเมืองทองคำที่ทราบสวัสดิ์ และเรียกร้องให้รัฐบาลญี่ปุ่นให้สิทธิในการเลือกตั้งแก่ชาวอังกฤษเหล่านี้ ข้อเรียกร้องคังกล่าวกระตุ้นให้เกิดความเห็นใจและการสนับสนุนทั้งในอังกฤษและในเคปโคลนี สำหรับการใช้โนยาภัยก้าวร้าวท่อสารเคมีรัฐมัวร์ ในขณะที่การเจรจาระหว่างพากอังกฤษและพากมัวร์เรื่องการให้สิทธิในการเลือกตั้งแก่พากอยท์ลันเดอร์ยังคงอยู่นั้น ทั้งสองฝ่ายได้เตรียมก้าวเพื่อการสังหารอังกฤษคาดว่าจะสามารถเอาชนะพากมัวร์ได้อย่างง่ายดาย ถ้าไม่มีนาอันเจือนแหกแข่งและเบอร์นีก็ถูกเหมือนจะก่อความยุ่งยากให้มากที่สุด ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1898 อังกฤษจึงเสนอให้สิบบนแก่เบอร์นีที่วิชชอกกลงลับเกี่ยวกับจักรวรรดิอาชญาณของโปรตุเกสในกรณีที่โปรตุเกสร้าวเป็นศัตรูของสหภาพอันชาติในแอ่งโกลา (Angola) และโกลาจะถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ส่วนทางเหนือและทางใต้เป็นของเบอร์นี กอนกลางเป็นของอังกฤษ ในขณะที่ทางตอนเหนือของโมซัมบิกจะถูกแบ่งให้เบอร์นี และทางตอนใต้เป็นของอังกฤษ และเบอร์นีจะได้เกาะซิมอร์ (Timor) ในหมู่เกาะอินเดียตะวันออก แท่นมาอังกฤษเปลี่ยนใจและในวันที่

14 ตุลาคม ก.ศ. 1899 หังกฤษกีกอล เป็นการลับกับโปรดุเกสว่าจะค้าประภันนูรพยายามของคินแกนของจักรวรรคโปรดุเกส และโปรดุเกสรับประภันว่าจะอนุญาตให้เรือรบอังกฤษเดินเรือเพลิงที่ทำเรือของโปรดุเกสในแอฟริกา และจะไม่อนุญาตให้มีการส่งอาวุธให้พวกมัวร์

จนถึงเดือนกันยายน ก.ศ. 1899 การเจรจาระหว่างพวกมัวร์และหังกฤษ ก็ถึงจุดชี้แจง ครูเกอร์ได้เสนออย่างมีเงื่อนไขในการให้ลิทธิแก่พวกอยหันเตอร์หลังจากพานักอยู่ในทราบสวัสดิ์ 5 ปี แท้แชนเบอร์เลนได้เรียกร้องให้มีการให้ลิทธิแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ 5 ปีโดยปราศจากเงื่อนไข เมื่อครูเกอร์ปฏิเสธ ทางออกทางเดียวคือสังคրาม และในวันที่ 9 ตุลาคม ฝ่ายทราบสวัสดิ์ยืนคำข้าก่อนหน้าที่อังกฤษจะยื่นคำข้ากแบบเดียวกันเพียงเล็กน้อย รู้อิสระโดยเร่งจัดให้เข้าร่วมกับทราบสวัสดิ์ในทันที

สังคրามมัวร์เป็นสังครามที่เนี่ยมโนคและสูญเสียมาก เมื่อเริ่มสังครามนั้นๆ เมื่อเดือนธันวาคม ได้รับชัยชนะอย่างง่ายดาย เพราะมีกำลังเหนือกว่าพวกมัวร์อย่างเห็นได้ แท้ปราชญ์ว่าสังครามกินเวลาถึง 3 ปี เพราะพวกมัวร์ที่สู้อย่างทรหด หังกฤษประสบความยากลำบากกับพวกมัวร์มาก เมื่อเริ่มสังครามนั้นแม่ทัพอังกฤษคือนายพลบูลเลอร์ (Buller) ได้แบ่งกำลังออกเป็น 3 ส่วน แห่งที่จะรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน กองกำลังของพวกมัวร์ซึ่งรับแบบจรรยาด้วยกับกองกำลังของหังกฤษในเดือนธันวาคม ก.ศ. 1899 เมื่อ บูลเลอร์ถูกเรียกตัวกลับและนายพลบูลเลอร์โรเปิร์ต (Lord Roberts) ได้รับตำแหน่งเป็นผู้บังคับบัญชา โดยมีนายพลคิชเชนเนอร์เป็นหัวหน้าคณะเสนาธิการ ภายใต้บัญชารักษาใหม่และ การเสริมกำลังที่ระดมมาจากจักรวรรค อังกฤษทั้งหมด กระแซของสังครามก็เริ่มเปลี่ยน การปิดล้อมคิมเบอร์เลย์ (Kimberley) และเลดี้สมิธ (Ladysmith) ของพวกมัวร์ถูกซึ่งได้ในปลายเดือนกุมภาพันธ์ ก.ศ. 1900 และในเดือนกันยายนของปีนั้น ขั้นตอนแรกของ การท่อสูบน้ำสังครามโดยเบิกແย์ลันส์สุกอลโดยพวกมัวร์พ่ายแพ้ในสมรภูมิ ครูเกอร์หนีไป และอังกฤษก็ประกาศยกแคว้นทราบสวัสดิ์และรู้อิสระโดยเร่งด่วน อย่างไรก็ตาม พวกมัวร์ยังคงสังครามกองโดยติดคอกับม้าอีกถึง 2 ปีก่อนที่หังกฤษจะเอาชนะໄกในที่สุด ระหว่างการท่อสูบหังกฤษสูญเสียชีวิททหารประมาณ 6,000 คนและบาดเจ็บ 23,000 คน ในขณะที่พวกมัวร์ถูกฆ่าตายประมาณ 4,000 คน แต่สาหรับรู้ในแอฟริกาให้ 2 แห่งได้สูญเสียเอกสารช

ของตนและถูกรวมเข้ากับจักรวรรดิยังกฤษ⁴³ แม้จะพยายามแทรกความกล้าหาญของพวกรัสเซียเป็นที่ประจักษ์และยกย่องแก่ชาวโลก ในขณะที่องค์กรนี้ได้รับการประชามจากผู้นำและประชาชนของประเทศน่าอ่านใจอื่น ๆ⁴⁴

สังคมรัสเซียทำให้รัฐบาลองค์กรนี้ประสบปัญหามาก การรุนแรงที่บีบเยื้อและไม่แน่นอนนี้เป็นเรื่องเลวร้ายอยู่แล้ว และที่เลวร้ายยิ่งขึ้นคือผลต่อฐานะระหว่างประเทศของช่างดูด คูชั่งของช่างดูดในบุโรปัตตานีที่ยังคงประสมการพ่ายแพ้ทางทหาร และสิ่งนี้เป็นหลักฐานว่าองค์กรนี้มีจุดอ่อนของตน มีช่าวลือและสัญญาณของการค้าเนินการค้านการทูकที่เบอร์ลิน เวนกีเพเตอร์สเบิร์ก (St. Petersburg) และปารีส ซึ่งคูเมืองนี้เป็นการร่วมมือกันระหว่างเยอรมนี รัสเซีย และฝรั่งเศส เพื่อทำการแทรกแซง และแม้แท้ในสหราชอาณาจักรและเยอรมันนี้เป็นปฏิบัติของประเทศอื่น ๆ ในบุโรปนั้น ปรากฏว่าความเห็นของชาวยิหนายหังจากที่เกิดสังคมรัสเซียนี้เป็นการสนับสนุนพวกรัสเซียและต่อต้านองค์กรนี้

องค์กรดูดหอดหึ้งและมันไม่ได้เป็น "ความโภโภคเกี่ยวที่คีเลีย" (Splendid Isolation) ซึ่งขอสูบอิริอ็อก แม้ว่ากองทัพเรือองค์กรนี้จะยังสมบูรณ์และมีอำนาจสูงสุด แต่สามารถช่วยเหลือให้องค์กรนี้ได้รับชัยชนะพวกรัสเซียในที่สุดด้วยการชนส่งกำลังทหารและยุทธปกรณ์ค้าง ๆ ไปยังแอฟริกาใต้ สิ่งนี้คือการแสดงออกที่มารยาและพวกรัสเซียนสนับสนุนกำลังทางน้ำให้เห็นอย่างชัดเจน ความเห็นนี้หั่งองค์กรนี้และประเทศ คูชั่งทั่วโลกที่ได้รับการสร้างห้องการรักษาร่างทางน้ำในรัสเซียและฝรั่งเศส รวมทั้งในสหราชอาณาจักรใน ค.ศ. 1898 ระหว่างที่เกิดสังคมรัสเซียนี้เป็นและอเมริกา และเพิ่มกำลังมากขึ้นใน ค.ศ. 1900 ในระหว่างสังคมรัสเซีย การอยู่โภคเกี่ยวขององค์กรนี้เป็นอันตราย และเมื่อล้านครึ่งคนทั่วโลกที่ 19 รัฐบาลองค์กรนี้ได้รับการแสวงหาที่มีการอย่างแท้จริง⁴⁵

เมื่อสังคมรัสเซียนี้สุกลงในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1902 ก้าวสูงชั้นัญญา

เวรินิกิง (Treaty of Vereeniging) นั้น อังกฤษใช้เงินจำนวน 15,000,000 คอลลาร์ส่วนหัวพาร์มที่ถูกห้ามภายเพื่อเป็นการเอาใจพากมัวร์ หลังจากการลงนามในสนธิสัญญาได้ 7 ปี เคป โคลوني นา塔ล (Natal) รัฐอิสระโอดเรจและทราบสวัสดิ์รวมกันเป็นสหภาพแห่งแอฟริกาใต้ (Union of South Africa) ใน ค.ศ. 1909 โดยมีการปกครองตนเองโดยมีเนย์น สหภาพ มีประชากรประมาณ 6 ล้านคน และภายใต้แรงบันดาลใจของเซซิล โรคส์ อังกฤษจึงบุกเบิกเข้าไปยังคินแคนตอนในจากแอฟริกาใต้ อังกฤษได้สร้างรัฐในอารักขาเหนือเบชวนนาแลนด์ (Bechuanaland) ใน ค.ศ. 1885 และคินแคนตอนบนของแม่น้ำซัมเบซี (Zambesi) ซึ่งต่อมาเรียกว่าโรคส์เชีย อังกฤษประกาศคุ้มครองในอาชาแลนด์ใน ค.ศ. 1891 เมื่อสาธารณรัฐของพากมัวร์ยอมจำนนใน ค.ศ. 1902 ความยึดของโรคส์เรื่องทางรถไฟที่จะแล่นจากเคป หวานสู่ไคโรโดยยานคินแคนที่เป็นของอังกฤษโดยตลอดคู่เมื่อนั้นจะเป็นความจริงขึ้นมา แต่การที่เยอรมนียึดคินแคนส่วนใหญ่ของแอฟริกาตะวันออกซึ่งกรุงขัมกันแซนซิบาร์ (Zanzibar) เป็นเขตอารักษา และการขยายเขตอารักขานี้จนจดเบลเยี่ยมคงโกที่ก้นทะเลสาบกันยิกา (Tanganayika) ก็เป็นอุปสรรคในการเชื่อมต่อของคินแคนอังกฤษ⁴⁶

การแข่งขันระหว่างอังกฤษและเยอรมัน การเข้ามายึดส่วนอย่างเดียวที่ของรัฐบาลเยอรมันในการแทรกแซงคินแคนในแอฟริกานั้นอาจนับได้จากการประชุมแห่งเบอร์ลิน ค.ศ. 1884 - 1885 ที่มายึดคิครองชายฝั่งทางใต้ลงไปเรียกว่าแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้ของเยอรมัน (German Southwest Africa) และยึดแอฟริกาตะวันออกของเยอรมัน (German East Africa) เป็นรัฐในอารักษาเรื่องกัน แม้คินแคนที่เยอรมันผนวกเข้าไว้อพริกาตะวันตกเฉียงใต้จะมีคุณค่าแท้เพียงเล็กน้อย แต่เมื่อถูกอยู่ในมือของเยอรมัน ก็อาจเป็นการคุกคามที่แอฟริกาใต้ของอังกฤษ ส่วนแอฟริกาตะวันออกของเยอรมันนั้น ขยายเข้าไปในคินแคนถึงชายฝั่งทะเลสาบกันยิกา และป้องกันการเชื่อมต่อระหว่างโรคส์เชียและญูเก็นกาซึ่งอยู่บริเวณทันสมัยน้ำในล้ออย่างไรก็ตาม อังกฤษยินยอมห้ามกล่องซึ่งยอมรับการอ้างสิทธิ์ของบริเวณกัลวา นอกจากนี้ เยอรมันได้รับเกาะไฮเกลนด์ (Helgoland) ในทะเลเหนือเพื่อแลกเปลี่ยนกับการยอมรับการอ้างสิทธิ์ของอังกฤษในญูเก็นกา ในอาชาแลนด์ และแซนซิบาร์

การแข่งขันความเป็นเจ้าอาณาจักรระหว่างมหาอำนาจที่ให้ความเป็นศูนย์กลางประจำประเทศค้าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ระหว่าง ก.ศ. 1880 - 1914 มีการซื้อขายทางการทุกและวิกฤตการณ์ล้มเนื่องจากช้อดดี้แย้งในเรื่องเชกอินชิพลในแอฟริกา แต่ช้อดดี้แย้งมักได้รับการทดลองทั่วโลกท่อรองซึ่งชาวบุโรปลูกทุ่งที่ไปพำนิจมากว่าที่จะให้เกิดสังหารเผด็จการนั้นก็สามารถแข่งขันในแอฟริกาที่มีส่วนเพิ่มความตึงเครียดก้านวิกฤตการณ์ระหว่างประเทศก่อนสังหารเผด็จการโดยครั้งที่ 1

มูหานอร์อคโโค แม้ว่าในการประชุมที่เบอร์ลินเมื่อ ก.ศ. 1884 - 1885 ฝรั่งเศสและเยอรมันจะรวมมือกันในมูหานอาณาจักรและแอฟริกาเพื่อต่อต้านอังกฤษ แต่ทั้งสองประเทศก็เกือบทำสังหารณ์กันในมูหานอร์อคโโค ฝรั่งเศสพยายามที่จะมีอินชิพลครอบงำสูลท่านแห่งมูหานอร์อคโโคเพื่อการยึดครองประเทศนี้ในที่สุด จึงทำให้เยอรมันที่ต่อต้านอย่างมาก ในขณะที่อิตาลี สเปน และอังกฤษ ทั้งกว่าง เนย์กับการขยายอินชิพลของฝรั่งเศส เยอรมันเกรงว่า อินชิพลของตนจะเสื่อมลงถ้าฝรั่งเศสมีอำนาจมากขึ้น จึงสนับสนุนสูลท่านในการรักษาเอกสารและบูรณาภิชองมูหานอร์อคโโค ทัศนะและผลประโยชน์ที่ซื้อขายกันระหว่างฝรั่งเศสและเยอรมันทำให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการทุกถึง 3 ครั้ง ระหว่าง ก.ศ. 1905 - 1911 ซึ่งเกี่ยวพันถึงการท้าทายทางเกียรติภูมิระหว่างเยอรมันซึ่งได้รับการสนับสนุนจากอสเตรีย และฝรั่งเศสซึ่งได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษและรัสเซีย มูหานอร์อคโโคได้รับการทดลองโดยการท่อรองกันใน ก.ศ. 1911 - 1912 ซึ่งเป็นการหลอกเลี้ยงการท้าทายและสังหารณ์ระหว่างมหาอำนาจในบุโรปลูกทุ่งที่ 3 โกะฝรั่งเศสยอมยกศิริและแคนนาบงส่วนของกองโกรของฝรั่งเศส (French Congo) ให้เยอรมัน และเยอรมันยินยอมให้ฝรั่งเศสมีสิทธิครอบครองมูหานอร์อคโโค ในฐานะรัฐในอาณาจักรเกือบทั้งหมด โดยสเปนได้รับศิริและแคนที่เหลือไม่ถึง 10 % ของมูหานอร์อคโโค⁴⁷

ในบางแห่ง ฝรั่งเศสมีความสำคัญมากกว่าอังกฤษในการบรรลุข้อตกลงในกระบวนการทางการค้าและหนี้สิน แอฟริกา ใน ก.ศ. 1885 ฝรั่งเศสสามารถเข้ามายึดศิริและแคนที่เหลือไม่ถึง 10 % ของกองโกรของฝรั่งเศสเข้ากับศิริและแคนทางแอฟริกาตะวันตกโดยเส้นทางแม่น้ำอูบังกี (Ubangi)

เมื่อฝรั่งเศสไก้มือโคโคเป็นรัฐในอาณานิคมในปี ค.ศ. 1912 ก็เป็นการกำหนดบทบาทของจักรวรรดิและพิการของฝรั่งเศสทางค้านที่จะรับบทเจียงเหนือ จนถึง ค.ศ. 1914 คินแคนในครอบครองของฝรั่งเศสในแอฟริกาที่มีบริษัทประจำ เช่น การตั้งแต่งคินแคนในแอฟริกาลึกลับอย่างการสร้างจักรวรรดิอาณานิคมของชาติในยุโรป⁴⁸

ก่อนลงrogramโลกครั้งที่ 1 แอฟริกาทั้งทวีปถูกแบ่งออกเป็นอาณานิคมของประเทศต่าง ๆ จนหมู่ลึกลับ ฝรั่งเศสได้คินแคนตอนบนซึ่งส่วนใหญ่เป็นทะเลสาบ อังกฤษได้คินแคนที่อุคุสมบูรณ์ที่สุดจากแอฟริกาให้ขึ้นไปถึงตอนเหนือของอียิปต์ ทางด้านค้านล่างและตอนกลาง ก็เป็นของโปรตุเกส เบลเยียม เบอร์มัน และอิตาลี

ใน ค.ศ. 1914 ยุโรปบรรลุถึงอ่านใจอันสูงสุดและเต็มไปด้วยความหวังยังคงอยู่ในอ่านใจเกียรติภูมิและฐานะของตน ยุโรปอ้างว่าต้องการคุ้มครองแก้ไขมัญหาของชนชาติที่ล้าหลัง แท้ที่จริงก็สูญเสียไปความสามารถแก้ไขมัญหาของตนเอง สงครามโลกครั้งที่ 1 จึงนำไปสู่การแยกสลายของสหิอาณานิคมหรือสหิจักรวรรดินิยม

ถ้าหากไม่พิจารณาในแง่ศีลธรรมแล้ว สหิจักรวรรดินิยมนำความก้าวหน้ามาสู่คินแคนที่หากเป็นอาณานิคมเช่นกัน ถนน ทางรถไฟ การสุขาภิบาล โรงพยาบาล และโรงเรียนต่าง ๆ เกิดขึ้นในประเทศที่ล้าหลัง ในขณะที่สังคมระหว่างประเทศเจ้าเข้ามายังการ บริการ หรือพิชิตรณทางศาสนาหรือประเพณีต่าง ๆ ที่ทำร้ายถูกปราบปราม ที่สำคัญของการ ปรับปรุงให้ทันสมัย (Modernization) ให้รับการนำมายใช้ในคินแคนที่ไม่ใช่โลกตะวันตก อย่างไรก็ตาม เมื่อคำนึงถึงผลประโยชน์เหล่านี้แล้ว จะเห็นได้ว่ามันเป็นไปได้กับความเสียหายทั้งจิตใจและร่างกายต่อประชาชนในอาณานิคม เพราะมนุษย์ได้เกิดความรู้สึกที่ลับลึก ความพ่ายแพ้และความค้ำครอง

ໃຫຍ່ອຮຽນທີ່ 3

¹Carlton J.H. Hayes, A Generation of Materialism (New York:Harper Torchbook, 1941), p. 216

²Greer, A Brief History, p. 462

³Hayes, A Generation of Materialism, p. 218

⁴Ibid., p. 219

⁵Ibid., pp. 219 - 220

⁶Edward R. Tannenbaum, European Civilization Since the Middle Ages, Vol. II, 2nd ed., (New York:John Wiley and Sons, Inc., 1971), p. 542

⁷Hayes, A Generation of Materialism, pp. 223 - 224

⁸Ibid., p. 224

⁹Greer, A Brief History, p. 464

¹⁰Hayes, A Generation of Materialism, p. 225

¹¹Greer, A Brief History, p. 464

¹²Alan Palmer, The Penguin Dictionary of Modern History 1789 - 1945, 2nd ed, (Penguin Books, 1983), p. 45

¹³Ibid.

¹⁴Greer, A Brief History, p. 464

¹⁵Hayes, A Generation of Materialism, pp. 227 - 228

¹⁶ Ibid., p. 229

¹⁷ The American Heritage Dictionary of the English Language, (New York: Houghton Mifflin Co., 1976), p. 213

¹⁸ John A. Hobson, Imperialism, (Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1965), p. 23

¹⁹ Ferguson and Bruun, A Survey of European Civilization, p. 736, 739

²⁰ Hayes, A Generation of Materialism, p. 229

²¹ Ferguson and Bruun, A Survey of European Civilization, p. 739

²² Hayes, A Generation of Materialism, pp. 229 - 230

²³ Palmer, The Penguin Dictionary of Modern History, pp. 197 - 198

²⁴ Ibid., pp. 50 - 51

²⁵ Hayes, A Generation of Materialism, pp. 230 - 231

²⁶ Ferguson and Bruun, A Survey of European Civilization, p. 739

²⁷ Hayes, A Generation of Materialism, p. 231

²⁸ Ferguson and Bruun, A Survey of European Civilization, p. 740

²⁹ Hayes, A Generation of Materialism, p. 232

³⁰ Ferguson and Bruun, A Survey of European Civilization,

PP. 741 - 742

³¹ Hayes, A Generation of Materialism, pp. 233 - 234

32 *Ibid.*, p. 236

³³ Greer, A Brief History, pp. 467 - 468

³⁴ Fergusen and Bruun. *A Survey of European Civilization*,

pp. 739 - 740

³⁵ Hayes, A Generation of Materialism, pp. 236-237

³⁶ Greer, A Brief History, p. 464.

37 Hayes. A Generation of Materialism, Pp. 237 - 238

³⁸ *Ibid.* pp. 238-240.

³⁹Ibid., pp. 240 - 241.

⁴⁰ Ibid., pp. 316 - 319.

คดีเกรย์ฟุสมีสาเหตุมาจากการที่นายทหารปั่งເປີເສດຖາຍພິວໆອ້ອຍເອກ
ອັນເທິງ. ເກຣຍົ່ງຟຸສ ອູກຄລາວຫາວ່າຂໍາຍຄວາມສັນຫາງກາຮທ່ານໃນເຍອມນີ້ ເຊິ່ງໄກໄສວນ
ດອຍພະແລະລົງໂທນຈຳກຸກທີ່ເກະບີກາຈ (Devil's Island) ຄົກນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນເກືອນຖານາຄນ
ກ.ສ. 1894 ແກ້ວມາມີການສືບສັນພນວ່າ ຂອກລ່າວໜາມີເງື່ອນງ່າງແລະເກຣຍົ່ງຟຸສເປັນຜູ້ນິສຸ່ຫຼື
ປ່າຍນິຍມຮະບອບສາຫະລັກຮູ້ໃນປົ່ງເປີເສດຖື່ວ່າກອງທີ່ພາສານາ ແລະພວກທີ່ກ່ອກທ້ານພິວໆ ກະທ່າ
ມີກພລາກແທ່ໃນຍອມຮັບ ກລອກຮະຍະເວລາ 1897 - 1899 ມີການກ່ອສູ້ກົມຮະຫວ່າງປ່າຍຂ້າຍ
ຫີ່ອປ່າຍນິຍມສາຫະລັກຮູ້ຈຶ່ງສັນສຸນເກຣຍົ່ງຟຸສ ແລະປ່າຍຂວາງຈຶ່ງເຊື່ອກົນວ່າຕີ່ກ່ອກທ້ານຮະນອນ
ການປັກຄອງແນນສາຫະລັກຮູ້ອອນປົ່ງເປີເສດ ການກ່ອສູ້ທີ່ກ່ອກທ້ານທີ່ອັນດັບໂຄຍເປີ-
ເປີ ແລະການຮຽນຮົງເພື່ອມັງກ່າວລາຍກົນໃນກຳນົກາງ ພ້າວປົ່ງເປີເສດທັງແຕ່ຮະກົນບັນຫຼຸງພາບນັງ

ระบบทัพเมืองที่ร่วมกับเกิดความแยกแยะอย่างลึกซึ้ง ยันเป็นการแยกแยะที่รุนแรงที่สุดนับจากคอมมูนแห่งปารีส (Commun of Paris) ค.ศ. 1871 เป็นต้นมา และสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเรื่องคือการแบ่งแยกกันการเมือง สังคม และเศรษฐกิจของชาวฝรั่งเศส เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ฟ้าโขาวขึ้นนั้น ก่อလังเป็นระบบฐานแรงงานความแยกแยะระหว่างชาวฝรั่งเศสในศตวรรษที่สิบ

⁴¹ Hayes, A Generation of Materialism, pp. 319 - 320

⁴² Fergusen and Bruun, A Survey of European Civilization,
p. 739

⁴³ Hayes, A Generation of Materialism, pp. 320 - 321

⁴⁴ Fergusen and Bruun, A Survey of European Civilization,
p. 739

⁴⁵ Hayes, A Generation of Materialism, pp. 321 - 322

⁴⁶ Fergusen and Bruun, A Survey of European Civilization,
p. 739

⁴⁷ Ibid., p. 745

⁴⁸ Ibid., p. 740

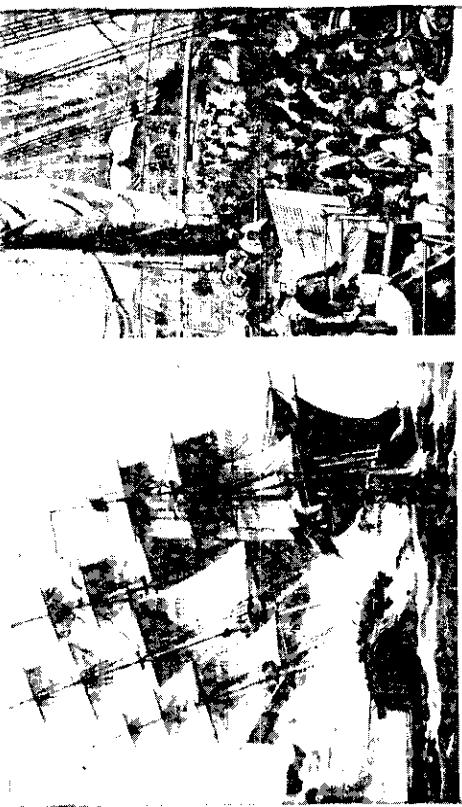
Colonial Administration in Tropical Africa

49 French officials arriving in a village in Togoland, after its transfer from Germany. A typical colonial scene

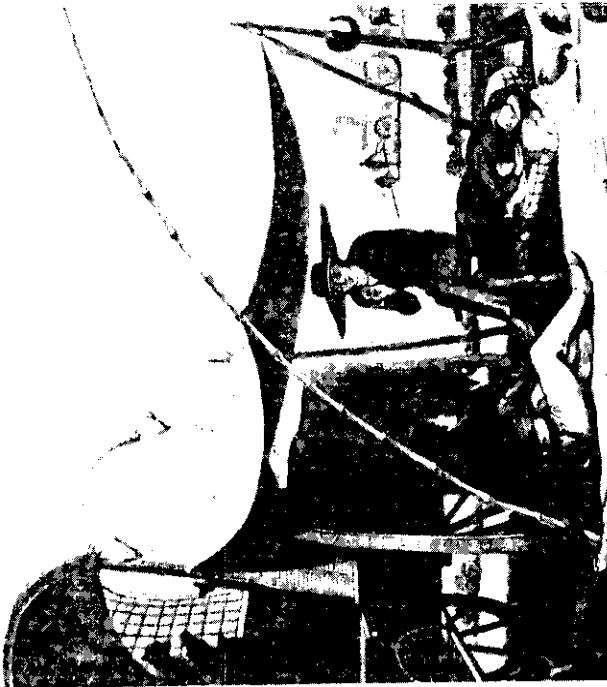
38 and 39 Atrocities in the Congo Free State. 48. *A father* contemplates the hand and foot of his child, cut off by European colonists. Below The 'chicotte', a form of corporal punishment. Pictures such as those, alleged to be a picture of the results of European methods of extracting rubber from the Congo by force, were used to provide the quota demanded, since Belgium refused to the transfer of the Congo to Belgium in 1923.

16. Above left: Arab slave traders in East Africa in the later nineteenth century.

16. Above right: Slaves after being taken from a slave ship by HMS *Dorset*.

17. Above left: A Boer farm in South Africa. The members of the Boers caused a series of fire problems during the Boer War, after they annexed the Cape Colony.

14. Above left: HMS *Primrose* captures a slaver; a characteristic aspect of the British naval blockade which was maintained off the West African coast from the end of the British slave trade in 1807 until other countries had also outlawed the trade in the 1860s.

15. Above right: Slaves after being taken from a slave ship by HMS *Dorset*.

17. A Boer farm in South Africa. The members of the Boers caused a series of fire problems during the Boer War, after they annexed the Cape Colony.

18. A view of Sydney, 1851.